"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

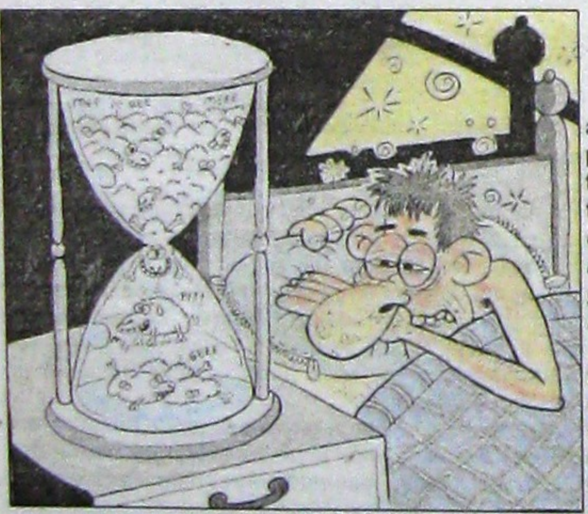
Anul III, Nr. 28, **DECEMBRIE 2005** Apare la **jumătatea** lunii **1 leu nou** (10.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

DEZERTOR SAU "VOLUNTAR"?

De câtva timp, o parte a suflării româneşti este preocupată de **ofensiva fără precedent a forţelor antiromâneşti** ***de astăzi, de ieri şi de mâine, din interiorul graniţelor şi din afara lor***.

Toţi vecinii României au avut sau au ceva de revendicat de la noi: bulgarii sunt convinşi că li se face o mare nedreptate în problema Dobrogei, dar deocamdată se mulţumesc cu Cadrilaterul; ucrainienii ne-au furat sudul Basarabiei, nordul Bucovinei şi ţinuturi dintotdeauna româneşti de pe malul drept al Tisei; ruşii ne-au furat Basarabia; ungurii ţipă pe toate tonurile că le-am răpit Transilvania şi că la Trianon nu a fost un tratat, ci un dictat; sârbii, care în 1919, la Versailles, ridicaseră pretenţii asupra Banatului Românesc, se mulţumesc acum cu terorizarea minorităţii româneşti de pe Valea Timocului, ducând o politică de deznaţionalizare şi dărâmând bisericile româneşti.

Se spunea despre Marea Neagră că este singurul vecin care nu râvneşte la pământ românesc; EROARE: se constată că hectare de plaje dispar anual, micşorând suprafaţa de pământ a României.

(Bineînţeles, problema cu Marea Neagră a fost amintită pentru cei cu un dram de simţ al umorului!)

Dacă aceste pretenţii sunt bine cunoscute şi, într-un fel sau altul, se poate presupune că statul se va implica în apărarea graniţelor în sensul lor geografic, *avuţiile naţionale, imaginea României, starea biologică a populaţiei, nivelul de trai, educaţia şi în special educaţia patriotică a românilor, sunt lucruri în mod evident lăsate la discreţia unor acaparatori de profesie care ne-au dovedit de câte ori au avut ocazia că urăsc de moarte poporul român, chiar dacă aici şi-au făcut averile, din truda şi sănătatea românului de rând.*

Disponibilitatea clasei politice româneşti de a se închina la o Poartă oarecare pentru o pungă de arginţi este bine cunoscută, dar servilismul, slugărnicia politicianului român îl face să-şi amplifice măsurile antiumane şi antinaţionale de frică să nu apară alt suflet de slugă, mai slugă decât el, cu care să fie înlocuit. Dacă „stăpânii" îi cer să împileze sau să distrugă o sută de români, ei „omoară" o mie ca să rămână în graţiile lor.

Cât despre aceşti „stăpâni", dacă am fi noi vitele lor de muncă, ne-ar trata cu mai multă consideraţie , astăzi se tem de reacţiile noastre fireşti.

Aceşti ***„stăpâni" din întuneric*** *- căci mai nou nu* ***îşi declină identitatea*** *- au o* ***mare potenţă financiară****; cumpără tot şi orice: pământuri, păduri, mine, petrol, gaze, imobile, fabrici, magazine şi supermagazine. Acaparează comerţul,*

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

DEZERTOR SAU "VOLUNTAR"? (continuare din pag. 1)

industria, controlează finanţele prin bănci autohtone sau internaţionale, au ajuns deja să controleze guvernele în România, impunând legi prin simpla fluturare a unor cuvinte magice cum ar fi: ***antisemitism, xenofobie, drepturile minorităţilor., holocaust, extremism*** etc., etc...

Alţi invadatori fac achiziţii „strategice" fără să se ascundă, cum fac, de exemplu, ungurii în toată Transilvania, la fel de divers şi cu aceeaşi perseverenţă ca şi anonimii de mai sus.

Alţii elimină din pieţele agroalimentare pe producătorul direct, pe ţăran, ridicând cu o verigă sau două lanţul intermedierilor. La ora actuală, în pieţele agroalimentare din Bucureşti, cel puţin (căci în provincie nu am fost să văd), peste 80% dintre cei care comercializează sunt de etnie "**rromă**" (n. n.: poate au luptat pe front şi au pământ; dar ce front şi de unde pământ?), ridicând ştacheta preţurilor până aproape de insuportabil. Încercările municipalităţii de a regla această porcărie s-a lovit ca de un zid de presiunile mafiei respective favorizate de previzibilul comportament al organelor de control care, în mare, fac parte din aceeaşi etnie – sau, oricum, s-au îngrăşat aşa de tare (la propriu), că trec pe lângă tine gâfâind de te întrebi dacă nu vor exploda imediat.

Aceiaşi etnici de mai sus au ajuns să fure şinele de cale ferată sau instalaţiile de semnalizare care asigură securitatea circulaţiei feroviare, producând deraieri şi alte accidente grave.

"Colac peste pupăză" suntem acuzaţi - ***poporul român, nu persoane aflate vremelnic la conducerea acestei ţări*** **- de uciderea a sute de mii de evrei;** care sunt **scopurile** acestei acuzaţii?

Prezentarea românilor în faţa lumii întregi ca un popor de sălbatici şi criminali - pe de o parte - şi obţinerea unor **despăgubiri astronomice care să contribuie la susţinerea materială a politicii de lungă perspectivă a poporului evreu.**

Reamintind de comportamentul guvernanţilor noştri şi în această problemă, **capitularea a fost ca la cedarea Basarabiei în 1940:** fără nici măcar o rezistenţă "de ochii lumii"; **şi un criminal dus la execuţie tot mai zbate!** ***Guvernanţii noştri au acceptat totul cu o docilitate surprinzătoare.***

Dacă te gândeşti mai profund, într-un fel se poate explica: despăgubirile de zeci de miliarde de dolari nu îi vor afecta direct, **mizeria va cădea tot asupra** ***omului de rând căruia, deocamdată, i se bagă pe gât preţuri comunitare*** la utilităţi şi servicii, **care ţine în spate** un legislativ mai mare decât al Statelor Unite, **un executiv mamut şi un aparat administrativ supradimensionat; ineficient, corupt şi arogant.**

Niciodată în România, nici în perioada terorii comuniste, nu au existat **atâtea feluri de "securităţi"** ce se spionează una pe alta; în plus, avem Jandarmerie, Poliţie Comunitară, Poliţie de Frontieră, Poliţie obişnuită, Gardieni Publici, sute de societăţi de securitate şi pază particulare, sute de birouri de detectivi - şi multe nu le ştiu nici eu, care nu produc nimic, trăiesc bine merci, iar majoritatea zdrobitoare sunt alimentate de la bugetul statului. **Toate acestea pentru liniştea cui?**

A îmbuibaţilor care prin rotaţie ajung să conducă ţara şi sunt dispuşi la momentul respectiv să accepte orice: ***tratate de pace sau bilaterale ruşinoase şi dezastruoase pentru ţară, acordarea de autonomii teritoriale criminale şi neconstituţionale, acceptarea acuzaţiei de holocaust fără măcar să încerce în vreun fel oarecare să apere poporul român de această acuzaţie.***

Şi unui criminal prins de poliţie cu cuţitul plin de sânge în mână, în momentul crimei, tot i se acordă dreptul unui proces şi al unui apărător!

Noi, românii, oare ce om fi?! ***Nu avem nici un drept?!***

Se încearcă permanent, prin diverse legi şi justificări, să ni se limiteze drepturile la exprimarea convingerilor politice sau de alt domeniu.

Şi toate acestea impuse românilor prin intervenţii mai mult sau mai puţin directe ale unor forţe externe.

Somnolenţa impardonabilă a românilor

Poate că **unora, puţini la număr**, responsabili cu critica şi **care, prin definiţie, nu pun umărul la nimic**, li se va părea că tot tabloul prezentat mai sus despre starea României este un lucru bine cunoscut; vor gândi acest lucru şi eventual îl vor declara pe undeva.

Tragica realitate este însă cealaltă: ***nu ne putem închipui că societatea românească - şi aici mă refer la marea masă a populaţiei - este conştientă de rolul pe care îl joacă în această tragedie ce se desfăşoară la nivel naţional***.

Ideea multora că nu se amestecă în politică şi că, în acest fel, nu au nici un fel de responsabilitate, este falsă şi păguboasă.

Atâta timp cât trăieşti pe pământul acestei ţări, eşti implicat de la naştere şi până la moarte, vrei - nu vrei, în toate evenimentele fericite sau nefericite ce compun viaţa.

Vă voi ***exemplifica*** simplu şi „citeţ" care este situaţia cea mai gravă pentru existenţa unei ţări: **războiul.** Ce se întâmplă atunci? **Prin lege eşti mobilizat**, eşti instruit (mai mult sau mai puţin) cu arma în mână şi trimis pe front! Câţi din cei chemaţi sub arme ar prefera să se sustragă? Mulţi. Este ruşinos, dar aţi auzit desigur de sutele sau miile de **dezertori** sau de cei care prin relaţii îşi aranjează un loc călduţ în spatele frontului. Plata pentru servirea patriei este de multe ori capitală: Viaţa!

Dar să nu uităm şi de **o altă categorie de participanţi la război, cei care, nefiind obligaţi, se aruncă în focul bătăliei, punând la bătaie aceeaşi miză: viaţa proprie!**

Sintetizăm vis a vis de elementul uman: ***poţi fi participant la apărarea ţării datorită obligaţiei legale, poţi fi DEZERTOR, dar poţi fi şi „VOLUNTAR", conştient şi cu inima deschisă.***

Noi ne-am propus dintotdeauna să vorbim pentru şi despre cei mulţi.

Tu, omul de pe scena acestei drame, în ce categorie crezi că ar trebui să te postezi?

În Ţara Românească, din nenorocire, puţini sunt aceia ce sesizează un lucru: că pentru a fi luptător activ, conştient de rolul tău în viaţa cetăţii, nu este obligatoriu să faci o relaţie strictă între situaţia ta personală şi ideea de participare activă la luptă – **mulţi dintre marii luptători ai neamului românesc au fost săraci, mulţi au fost bogaţi, mulţi au purces la luptă lăsând în spate fericirea, mulţi au plecat la luptă din disperare, mulţi au fost tineri, mulţi au fost bătrâni, mari intelectuali sau simpli muncitori sau ţărani.**

Care a fost totuşi *numitorul comun* care i-a pus în aceeaşi tabără, în acelaşi „război", pe aceşti nenumăraţi oameni, atât de diferiţi?

Conştiinţa pericolului prin care trecea ţara şi neamul lor cel românesc.

O să spună cineva că vorbesc de război, că dau un exemplu nepotrivit: ***slavă Domnului, este pace, nu ne ameninţă nimeni graniţele, şi singurul lucru înţelept pe care îl putem face este să ne vedem fiecare de necazul lui!***

Această percepţie a lucrurilor este înşelătoare: duşmanii ţării sapă temeliile zi şi noapte, trebuie doar să ai urechi de auzit şi ochi de văzut.

Vezi că o duci din ce în ce mai prost şi perspectivele sunt din ce in ce mai sumbre, vezi cum clasa politică este tot mai lacomă, mai numeroasă, mai dispusă la orice compromis în care să te pună pe tine zălog, drepturile tale, libertăţile tale.

Interesele ***naţionale*** sunt pe planul şapte faţă de interesele ***personale*** ori de grup.

Nu suntem în război?

Aparent numai! Termitele şi cârtiţele sapă zi şi noapte. Duşmanii văzuţi şi nevăzuţi sunt periculoşi şi mulţi.

Nu există decât o singură soluţie: Priveşte atent în jurul tău, însuşeşte-ţi realitatea şi OCUPĂ-ŢI LOCUL ÎN LUPTĂ, ÎN LOCUL CELOR CĂZUŢI PE CÂMPUL DE ONOARE !

***

O NOUĂ DIVERSIUNE

Prin mediile mai mult sau mai puţin legionare din Capitală a fost făcută publică iniţiativa unor persoane de a înfiinţa o asociaţie intitulată: "*Prietenii Legionarilor*".

1) Acceptarea acestei denumiri este **total iluzorie:** Statul, prin legile abuzive, interzice folosirea cuvântului "legionar" - prin ultima Sentinţă judecătorească din 21 oct. 2005, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a Civilă, dosar 1571 / 2005, în procesul intentat de "Acţiunea Română".

2) Asociaţia "*Prietenii Legiunii*" înfiinţată de Căpitan sub conducerea ing. Eugen Ionică avea o motivaţie foarte precisă:

– permitea apropierea de Mişcarea Legionară a persoanelor care, prin statutul lor de funcţionari sau de ofiţeri în Armata Română sau de salariaţi ai unor societăţi care nu agreau acest gen de manifestare politică, aveau interdicţia de a fi membri ai Mişcării;

– de asemenea, din această asociaţie făceau parte persoane care, din diverse motive, nu puteau să participe direct la activităţile specifice vieţii legionare.

3) Persoanele care făceau parte din această asociaţie nu erau făcute publice din motivele de mai sus. Erau cunoscute de Căpitan şi de câţiva apropiaţi, urmând să li se facă publică identitatea odată cu victoria Legiunii.

4) "*Prietenii Legiunii*" erau, de asemenea, persoane care contribuiau semnificativ la acoperirea necesităţilor financiare, îndeobşte foarte modeste, ale Legiunii.

5) Apariţia Asociaţiei "*Prietenii Legiunii*" în perioada Căpitanului a fost o consecinţă a dorinţei a zeci de mii de români de a se apropia de Legiune fără a-şi periclita public identitatea. Dar, atenţiune, avea în spate o organizaţie de sute de mii de membri!

Pe noi ne bucură orice iniţiativă legionară care are o logică, o justificare şi amprenta de doctrină specifică.

În momentul de faţă nu vedem nici o justificare pentru acest demers şi, ca unii fripţi de ciorbă, suflăm şi în iaurt: ***ne întrebăm dacă Mişcarea Legionară de astăzi a ajuns la un număr suficient de mare de membri pentru a necesita apariţia unei Asociaţii a "Prietenilor legionarilor"!***

Ne întrebăm, de asemenea, dacă ideea iniţiatorilor urmăreşte aceeaşi linie a necesităţilor urmărită de Căpitan şi, dacă această Asociaţie urmăreşte strângerea de fonduri pentru Legiune, cine va prezenta garanţia morală a gestionării banilor, cine va stabili care sunt activităţile ce trebuie susţinute şi care nu?

În trecut, când exista o singură conducere, o singură voinţă, o singură exprimare la orice nivel al Mişcării, lucrul era lesnicios, dar astăzi lucrurile se prezintă cu totul altfel.

Ne temem ca acest demers să nu ducă, într-un fel sau altul, la altă grupare care să fragmenteze şi mai mult Mişcarea.

Nu avem dreptul să interzicem nimănui nimic. Ne rezervăm dreptul ca prin intermediul revistei noastre să **semnalăm punctul nostru de vedere.** *Nu există argumente pe care să vrem să le discutăm cu iniţiatorii.*

Nicador Zelea Codreanu

PROFEȚII NU MOR NICIODATĂ

In zilele noastre verbul "a fi" (om) a fost înlocuit demult cu verbul "a avea" (materie).

De când se nasc şi până când mor, oamenii vor "să aibă".

Vor să aibă cutia colorată din mâna ta, vor să aibă jucării mai multe, vor să aibă hăinuțe ca vecinul, vor să aibă calculator, vor să aibă celular din ce în ce mai sofisticat, vor să aibă bani, femei frumoase, maşini luxoase, bijuterii scumpe, haine elegante, apartamente, vile, putere, influență, publicitate, faimă, glorie, respect şi iar bani!

Dacă pe parcursul formării lor ca indivizi nu primesc şi o educație spirituală adecvată, iar familia şi societatea nu le arată că trebuie să-i pună pe semenii lor înaintea produselor, atunci oamenii devin individualişti, egoişti, lacomi, avari, dependenți numai de lucruri materiale, încercând din răsputeri să țină pasul cu moda, cu tendințele pieței de consum, cu cei din jurul lor cu care intră într-o concurență perpetuă de bunuri, de averi şi de orgolii.

În momentul de față este evident că societatea noastră, condusă de "bogumilii " Talmudului şi marea finanță a ocultei mondiale francmasonice, nu poate asigura această educație creştinească, fiind de fapt adversarul înverşunat al Binelui.

Rămâne doar familia, cea care ar fi trebuit să fie celula de bază a societății - lucru care nu se mai întâmplă, pentru că ea, *societatea, se formează, finanțează, influențează, instruieşte, hotărăşte, urmăreşte (pardon, monitorizează!), ca o tumoare ce creşte pe un corp cândva sănătos.* Din păcate, este evident că de multe ori celulele tumorale îmbolnăvesc şi celulele de bază, sănătoase - în speță familiile românilor.

Astăzi avem case mai mari dar familii mai mici, fără copii sau fără unul dintre părinți.

Avem mai multe funcții dar mai puțină minte.

Avem mai multe cunoştințe dar mai puțină judecată proprie.

Avem mai mulți experți şi totuşi mai multe probleme.

Avem o medicină mult mai performantă dar din ce în ce mai puțină sănătate.

Avem clădiri mai mari dar suflete mai mici, autostrăzi mai largi dar minți mai înguste ca niciodată.

Cheltuim mai mult dar avem mai puțin, cumpărăm mai mult dar ne bucurăm mai puțin.

Bem prea mult, fumăm prea mult, cheltuim prea nesăbuit, râdem prea puțin, conducem prea repede, ne enervăm prea des, ne culcăm prea târziu, ne sculăm prea obosiți, citim puțin şi controlat, ne uităm prea mult la televizor, la tâmpenii şi lucruri fără nici o valoare, şi *ne rugăm prea rar sau doar când ne mai loveşte mânia lui Dumnezeu.*

Ne-am multiplicat averile dar ne-am redus valorile, căci le-am gonit din țară sau chiar le-am omorât.

Vorbim prea mult fără folos, iubim prea rar şi urâm prea des. Am învățat cum să ne câştigam existența, dar nu cum să ne facem o viață plăcută lui Hristos.

Am adăugat ani vieții, odată cu boli, dureri, necazuri - nu viață propriu-zisă.

Am ajuns până pe Lună şi înapoi, dar avem probleme când trebuie să traversăm strada şi să salutăm un vecin; ***am cucerit spațiul cosmic dar nu şi pe cel interior.***

Am cucerit atomul dar nu şi prejudecățile noastre.

Am făcut lucruri cu mai mult simț estetic şi comercial dar nu mai bune calitativ. Am construit mai multe calculatoare, care dețin mai multe informații ca niciodată, care produc mai multe copii, dar comunicăm din ce în ce mai puțin.

Scriem mai mult dar învățăm mai puțin, uneori nici măcar din propriile greşeli.

Plănuim prea multe şi realizăm prea puține, *ne grăbim când nu trebuie şi aşteptăm - când nu trebuie - sfârşitul unei infinite tranziții.*

Acestea sunt vremurile fast-food-urilor şi digestiei încete, ***sunt vremurile oamenilor cu funcții mari şi caractere meschine***, ale profiturilor rapide şi relațiilor superficiale, de fațadă, ***ale minților încețoşate şi abrutizate de nevoi.***

Acestea sunt vremurile în care avem două venituri dar mai multe divorțuri, case mai frumoase dar cămine destrămate.

Acestea sunt vremurile în care avem excursii rapide dar țara nu ne-o cunoaştem deloc, *vremuri în care avem scutece de unică folosință, moralitate de doi bani,* aventuri de-o noapte, corpuri supraponderale umflate cu E-uri si amidon modificat, *pastile care îți induc orice stare, de la bucurie la linişte şi moarte.*

Vremuri în care avem prea multe în vitrine dar nimic în interior.

Încearcă, până nu este prea târziu, să petreci puțin timp cu persoanele iubite sau dragi, pentru că nu vor fi lângă tine o eternitate. Încearcă - şi aminteşte-ți - să spui o vorbă bună copilului tău, pentru că acel copil va creşte curând şi va pleca de lângă tine. Aminteşte-ți să-l îmbrățişezi cu dragoste pe cel de lângă tine, pentru că aceasta este singura comoară pe care o poți oferi cu inima - şi nu te costă nimic, dar absolut nimic. Aminteşte-ți să spui "te iubesc" când simți lucrul acesta, aminteşte-ți că o sărutare, o îmbrățişare vor alina durerea atunci când sunt sincere.

Aminteşte-ți să cinsteşti memoria *eroilor neamului care s-au gândit că prin jertfa şi sacrificiul lor, într-o zi TU vei trăi mai bine.*

Gândeşte-te la ce au făcut ei pentru țară, nu la culoarea lor politică. Eroii nu au culoare politică.

Încearcă să reții că odată, nu demult, în România a existat un Profet, soldat al lui Hristos, înconjurat de oameni năzdrăvani şi muncitori ce şi-au dat viața împreună cu el, pentru a ne aduce nouă lumina şi speranța în suflete şi a înfăptui o țară ca soarele de pe cer.

Aminteşte-ți că Profetul a fost vândut, ucis mişeleşte şi răstignit de către *Iuda* până în zilele noastre.

Nu-l jelui, căci este viu în Ceruri.

Dar cea mai mare victorie a lui este că a reuşit să-şi biruiască duşmanii prin faptul că este mai puternic, mai prezent ca niciodată în conştiința şi inimile multora dintre noi, fie că suntem conştienți de lucrul acesta sau nu.

Şi după toate acestea, totuşi vei vărsa o lacrimă pentru el, **spune: GATA! Ajunge! Până aici!**

Vrem lumină, nu întuneric! Îl vrem pe Dumnezeu, nu pe satan! Îl vrem pe Hristos, nu profeții mincinoşi de azi! Vrem dragoste înflăcărată, nu ură exacerbată! Vrem adevărul nu minciuna!

Vrem Comisia noastră, a majoritarilor, a băştinaşilor, de studiere a crimelor, ororilor şi terorii bolşevice!

Vrem despăgubiri pentru victimele ciumei roşii de la călăi şi de la cei care au adus şi finanțat comunismul la noi în țară, indiferent cine sunt aceştia!

Vrem dreptate şi drepturi egale cu minoritarii şi alogenii!

Vrem o Comisie obiectivă care să stabilească, pe bază de documente, nu pe baza unor simple afirmații pline de ură sau a unor martori mincinoşi, dacă în România a fost într-adevăr holocaust.

Vrem România Legionară!

Dacă simți că împărtăşeşti aceleaşi sentimente, dacă simți că nu mai rezişti, încearcă să te apropii fără frică, fără resentimente, de Mişcarea Legionară, şi vei avea revelația unei descoperiri uluitoare. Vei găsi aici oameni cum ai crezut că de mult timp nu mai pot exista în țara noastră!

Convinge-te, nu pleca urechea la ce spun altii!
Trăiască Legiunea si Căpitanul!

Ionuț Moraru

ESTONIA

Destrămarea fostului imperiu sovietic şi a Iugoslaviei, în urmă cu cca. 15 ani, au făcut să **reapară** pe harta Europei **12 state independente**, printre acestea numărându-se şi cele trei ţări baltice: Lituania, Letonia şi Estonia.

Timp de o săptămână am vizitat aceste mici ţări, cu un trecut istoric aproape comun, cu acelaşi relief, cu aceleaşi aspiraţii politice, ţări care, deopotrivă, prin civilizaţia lor şi prin nivelul de trai mai ridicat, au fost decenii la rând "vitrina" fostei URSS, ţările cele mai vizitate de către occidentali.

Mi-am propus să descriu, dintre cele trei ţări, Estonia, fiindcă mi-a plăcut cel mai mult.

Ţara se învecinează cu Rusia la est, Letonia la sud, iar Marea Baltică o desparte de Finlanda şi Suedia.

Natura e lipsită de tonuri stridente, dar

este pitorească, **pădurile ocupând 38% din teritoriul ţării**, aici fiind **1525 de lacuri, 1521 de insule şi 420 de râuleţe**. Linia ţărmului are o configuraţie bizară, formând numeroase golfuri mari şi mici.

Din cei 1,6 milioane de locuitori, cca. 70% trăiesc în centre urbane, în Talin peste 600.000 şi în Tartu 200.000.

Religia: catolică până în sec. XVI, când a cedat locul **lutheranismului.**

În 1710 Estonia a fost alipită Rusiei şi un procent de 10-12% din populaţia rurală a trecut la ortodoxism.

Estonienii, se ştie, sunt tăcuţi, neîncrezători faţă de necunoscuţi, harnici, neobişnuiţi să piardă timpul în zadar; poate de aceea consemnează cu o deosebită pasiune, prin cântece, dansuri, jocuri, rarele lor sărbători.

Tradiţiile naţionaliste sunt puternic înrădăcinate, căsătoriile dintre estonieni şi neestonieni fiind foarte rare.

Estonia, **după mai bine de două secole de ocupaţie rusească, şi-a câştigat independenţa la 12 dec. 1918,** cu ajutorul unei flote maritime militare engleze comandată de amiralul Sincler şi, mai ales, a detaşamentelor alb-gardiste finlandeze.

Independenţa a fost de scurtă durată, deoarece la fatidica dată de **21 iunie 1940** – în aceeaşi zi s-a dat ultimatumul sovietic şi României de a renunţa la Basarabia şi Bucovina de Nord – **printr-o lovitură de stat regizată de la Moscova, guvernul legal estonian a fost înlăturat** de circa 20.000 de oameni cu orientare comunistă, după un miting care a avut loc în centrul capitalei Talin. Hoarde pro-sovietice muncitoreşti au fost înarmate, organizându-se "detaşamente populare de autoapărare" (?!). Noul guvern l-a avut în frunte pe mediocrul scriitor comunist Johannes Vares, care, la o lună după ce a fost instalat cu ajutorul armatei roşii, "a cerut" şi "i s-a aprobat" ca Estonia să intre în componenţa URSS!

Am dormit două nopţi la cel mai impunător hotel din **capitala ţării,** TALIN, pe nume "Viru", cu 22 de nivele, deosebit de elegant, din sticlă şi beton, având un restaurant cu o bucătărie remarcabilă şi servicii de înaltă calitate..

Pe etajera din cameră am găsit o broşură cu multe fotografii, în care se vorbea de **"raiul" comunist, ilustrat de trenurile cu deportaţi ce luau drumul fără întoarcere al Siberiei, de transformarea bisericilor în depozite şi cinematografe, de zidurile netencuite şi cenuşii ale blocurilor** ce contrastau cu vilele burgheze, **de "serbarea" zilei de 21 iulie 1940 în care s-a pierdut independenţa, dar şi despre detaşamentele estoniene SS (!) şi cele naţionaliste ce acţionau prin păduri şi oraşe în luptă cu armata roşie** (înainte dar, mai ales, după încheierea războiului). **Este evident că estonienii preferă detaşamentele SS celor comuniste**, fapt explicabil având în vedere ce a însemnat comunismul...

TALIN

Dar să vorbesc şi despre oraş, să încep cu TALIN, cu **vechea denumire** *REVAL*, care a **menţinut perfect sistematizarea străzilor medievale din centrul său;** Talinul nu are o stradă principală.

Acest oraş **nu are monumente de arhitectură vestite pe plan mondial**, deşi ***Biserica Oleviste*** a fost, la timpul ei, una din cele mai înalte clădiri din Europa (159 m), şi este indicată şi astăzi ca punct de orientare în îndreptarele maritime. Remarcabile, de asemeni, sunt: clădirea ***Breslei Farmaciei***, întemeiată în 1442, şi ***complexul*** foarte original ***de case de locuit, din sec. XV - XVI.*** O clădire dreptunghiulară cu două niveluri adăposteşte ***Primăria:*** frontoanele ei au vârfuri ascuţite, acoperişul este puternic înclinat, iar deasupra faţadei de est se ridică un elegant turn octogonal. Zidurile groase din piatră şi ferestrele înguste abia lasă să treacă lumina zilei. Turnul încununat de o giruetă înfăţişează **un oştean: bătrânul *Toomas*, care este sinonim cu simbolul capitalei Estoniei.**

În centrul vechi trăiesc 7500 de oameni care sunt vizitaţi de **mai mult de o jumătate de milion de turişti anual**, pe străduţe vorbindu-se în engleză, germană, finlandeză, suedeză ... Se spune că Talinul nu poate fi descris, ci doar simţit: magia lui te întâmpină înainte de a apuca să-i cunoşti secretele, atunci când priveşti oamenii din jur, feţele zâmbitoare, politicoase şi curioase!

În apropierea oraşului se află STAŢIUNEA "PIRITA", unde sunt sute de ambarcaţiuni, sportul cu vele tinzând să devină sport naţional. Apa mării rece şi tulbure, lipsa valurilor şi adâncimea mică lângă ţărm, plaja îngustă, soarele puţin arzător în august, m-a făcut, fireşte, să doresc litoralul românesc ...

Închei vorbind despre *chihlimbar*, această răşină fosilizată, şi despre comerţul cu bucăţelele de mineral semipreţios: în centrul vechi din Talin există o mulţime de magazine de profil, iar pe străzi eşti agasat de localnici dornici să vândă o bucată cât de mică de răşină din care se fac nasturi, butoni, cercei, portţigarete, inele. O bucată simplă de chihlimbar care închide în pântecele sale o insectă bătrână de câteva mii de ani costă 4-5 euro. Pentru sculpturile mai complicate, în funcţie de greutate, preţul poate urca foarte uşor, ajungând până la câteva sute de euro.

Mai adaug doar un amănunt inedit în legătură cu TARTU**, cel de al doilea oraş** din ţară, ca mărime, care este "***localitatea studenţilor***", având o ***Universitate*** care se numără printre cele mai vechi din Europa; marea majoritate a studentelor poartă părul platinat, ca o atenţionare asupra vechimii universităţii.

Emilian Ghika

Atitudini

VÂNARE DE VÂNT

Toţi vorbesc de "patriotism"... La tot pasul îi întâlnim bătându-se cu pumnii în piept cum că ei sunt mai patrioţi decât alţii.

Partidele îşi spun ... "naţional": ... **Totul este "naţional" ... numai spiritul nostru rămâne inert sau sfidător la ideea de naţionalism.**

Dar domniile voastre pot să vorbească de patriotism şi de patrie fără a pronunţa numele celui care a reprezentat apogeul *naţionalismului* românesc, şi anume *Corneliu Zelea Codreanu*?

Până când vom tăcea? Cât timp ne mai ascundem? Cât timp ne vom minţi? **Cât timp vom mai falsifica istoria?**

Fraţilor, e istoria noastră! A românilor! Nu a altor naţiuni! Ci a noastră.

Dacă vreodată acest popor a fost într-adevăr mândru de apartenenţa sa latin-ortodoxă a fost în perioada lui Corneliu Zelea Codreanu.

După asasinarea lui a fost o degringoladă bolşevico-iudaică. Asta o ştim cu toţii... chiar dacă nu recunoaştem.

Chiar voi, mişeilor şi trădătorilor care aţi aparţinut şi aparţineţi acestui neam, sunteţi fiii României. Că vreţi ori că nu vreţi.

Şi aveţi datoria morală pe care o are orice fiu faţă de mama sa! Ţara nu cere decât ceea ce cere orice părinte: respect şi dragoste.

Şi noi ce îi oferim? Servilism şi laşitate? Aceeaşi spini pe care i-am dăruit şi Mântuitorului?

Nu o să fiţi iubiţi nicăieri în lumea asta mare ... decât aici ... acasă, în România de care toţi ne batem joc.

Am ajuns o ruşine europeană şi mondială, şi aproape că ne este teamă să mai recunoaştem că suntem români. Nu mai avem nici o fărâmă de demnitate. Aveţi curajul să vă priviţi în oglindă şi să spuneţi: "eu sunt român"?

Oare cine sunt responsabilii pentru aceste etichetări?

Avem o scuză: comunismul. Dar numai el?.. Nu suntem vinovaţi cu toţii?

Seara, în rugăciunile voastre, vă gândiţi o clipă că pentru patria noastră, pentru credinţa noastră, au murit şi s-au sacrificat nişte oameni - ca să purtăm şi noi un nume în lume .. acela de român?

Ştiţi voi pentru cine a murit Căpitanul?

Ştiţi voi pentru cine au murit elitele ţării?

Ştiţi voi pentru cine au suferit şi au murit generaţii întregi de tineri, şi familiile lor?

***Pentru noi, fraţi români!* Pentru voi, cei care nu-i lăsaţi nici acum să se odihnească, împroşcându-i cu veninul, indiferenţa sau neputinţa voastră.** Dar în jertfa martirilor neamului, a legionarilor, a celor care au luptat pentru Românie puternică şi frumoasă ca soarele de pe cer, dintotdeauna s-a aruncat cu noroi.

Ştiţi voi pentru cine au murit **comandanţii legionari *Vasile Marin* şi *Ion Moţa*** pe frontul din Spania, încercând să-şi pună frumoasa tinereţe zid comunismului?

Pentru Hristos! *"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina aşezarea creştină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători?"* spunea Ion Moţa. Şi mai adăuga: *"Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Christos, şi am mers fericit la moarte pentru El!"*.

Părintele Dumitru Stăniloaie, unul dintre cei mai de seamă teologi ai neamului nostru, spunea despre Ion Moţa: *"Eu cred că Moţa, care era băiatul protopopului din Orăştie, era foarte creştin: s-a dus ca să apere Occidentul de comunism."*

***

Am îndrăznit să-l rog pe sfântul părinte ce păstoreşte enoria al cărui credincios sunt şi eu, să oficieze slujba de comemorare a lui Corneliu Zelea Codreanu.

Ştiindu-l un bun creştin, cum rar găseşti în această perioadă secularizată, şi cu multe fapte de sacrificiu şi de biruinţă creştină, un adevărat exemplu ce comasează mulţime de credincioşi în jurul său, în zilele de sărbătoare pornindu-se către sfinţia sa pelerinaje ce nu o dată s-au lăsat cu întreruperea de trafic auto, cu exaltaţii mistice, lumea fiind plină de bucurie numai în speranţa de a-l auzi vorbind pe iubitul părinte, am îndrăznit să îl rog să ne ţină slujba de comemorare.

Părintele m-a refuzat politicos, justificând prin faptul că ***Sfântul Sinod*** al Bisericii Ortodoxe Române a emis o Circulară prin care ***se interzice Bisericii să ia parte la viaţa politică.***

Dar pomenirea morţilor noştri nu este un eveniment politic, ci o datorie ortodoxă! *Nu îi cerusem părintelui decât o slujbă de parastas, iar nu o conferinţă sau adeziunea la Mişcare!*

A face parastasul unui om nu înseamnă a face politică, chiar dacă defunctul a făcut politică!

Aşa cum se fac parastase oricărui creştin ortodox, fie el ţărănist, liberal, socialist, oare cum de se poate refuza parastasul unui naţionalist ortodox?!

Dacă preoţii nu fac politică, atunci de ce se ţine cont de orientarea politică a defuncţilor, refuzându-se slujbele religioase doar pentru... legionari?!

Suntem dispuşi să avem toleranţă faţă de toţi şi de toate, mai puţin faţă de cei care s-au sacrificat pentru binele nostru?!

***Ne înclinăm în faţa unor morţi străini, "uitându-i" pe ai noştri?! Se face slujbă ortodoxă victimelor de religie mozaică, anticreştină, dar nu şi creştinilor noştri?!* Putem oare să cinstim memoria unora şi altora, fără să ne cinstim eroii şi martirii?! Unde începe oare atâta ipocrizie?!**

Nu ne este oare teamă că ne privesc icoanele sfinţilor?

Preoţii se roagă la fiecare Sfântă Liturghie pentru conducătorii noştri (mulţi dintre ei atei şi masoni notorii), dar refuză să se roage pentru un martir ortodox.

Am aflat apoi de la camarazi că refuzul părintelui la care m-am adresat nu este o excepţie: **pentru marele Român ortodox asasinat tocmai pentru marea lui credinţă în Dumnezeu şi în neamul românesc, *pentru cel care a reparat şi a ridicat biserici pe tot cuprinsul României Mari, cu mâna lui săracă, din muncă benevolă,* este foarte greu să găseşti un preot care să-i facă veşnica pomenire!**

Doamne, ce o să se întâmple cu noi, tinerii care mai avem un gram de credinţă şi iubire de neam, dacă ne părăseşte şi Biserica? Pentru ce toată lupta noastră cu demonii?

Oare mântuirea nu înseamnă, Doamne, sacrificiu?

"Drept aceea, luaţi aminte de voi înşivă şi de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstoriţi Biserica lui Dumnezeu, pe care a câştigat-o cu însuşi Sângele Său" . (Fapt. Ap. 20-28)

Îmi însuşesc puterea de a vă insulta cu aceste vorbe ale Căpitanului:

*"Adu-ţi aminte de neamul tău! Priveşte cu ochii mari cărările de nenorocire pe care e condus! **Cel ce stă indiferent, fricos şi laş în faţa ţării sale care moare, va fi blestemat de cei ce vin după el.** Ţară, cheamă-ţi fecionii şi vor răspunde. Cei ce te iubesc vor răspunde, iar **laşii vor sta muţi**."*

(Corneliu Zelea Codreanu - Circulara din 18 dec. 1936)"

Fie ca aceste vorbe să vă urmărească oriunde aţi fi!

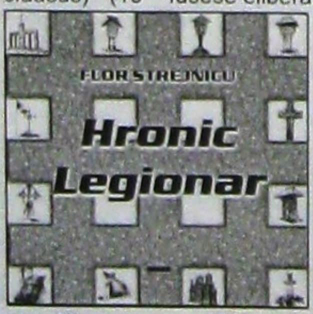
Teo Casian

***

Hronic Legionar – Decembrie

1923 – încep **manifestaţiile studenţimii române naţionaliste şi creştine**, la Cluj, Iaşi, Cernăuţi şi Bucureşti (4 dec.)

- delegaţii studenţimii din toate centrele universitare din ţară fixează coordonatele luptei naţionaliste şi creştine (printre care şi *numerus clausus*) (10 dec.)

1929 – este ales ca **preşedinte al Centrului Studenţesc Bucureşti primul legionar:** *Andrei C. Ionescu* (2 dec.)

- prima mare adunare legionară, la Tg. Bereşti (15 dec.)

1931 – Căpitanul, deputat în Parlamentul ţării, rosteşte Discursul la Mesaj (3 dec.)

1933 – legionarul N. Bălăianu care făcea propagandă pentru Mişcarea Legionară, este **asasinat de autorităţi** (9 dec.)

La 23 nov. 1933 fusese împuşcat de autorităţi, pe la spate, stud. Virgil Teodorescu din Constanţa, ***doar pt. că lipea afişe pentru Mişcare,*** *iar la 28 nov. 1933 fusese asasinat, tot de autorităţi, legionarul Niţă Constantin.*

NOTA IMPORTANTĂ: Legiunea se afla oficial în campanie electorală, ca şi celelalte partide.

- primul ministru, I. G. Duca, care, pentru a ajunge la putere, îşi luase oficial angajamentul de a-i extermina pe legionari, dizolvă abuziv Garda de Fier, printr-un simplu Jurnal al Consiliului de Miniştri (9 dec.)

- numeroşi fruntaşi legionari (în număr de câteva mii) sunt închişi ilegal, fără mandat (9 dec.)

- este **asasinat de autorităţi** *Sterie Ciumetti*, după ce, chiar în aceeaşi zi, fusese eliberat din închisoare (29 dec.)

- *Nicadorii* *(Nicolae Constantinescu, Iancu Caranica, Doru Belimace)* **îl împuşcă pe I. G. Duca, predându-se apoi imediat, de bunăvoie, autorităţilor** (29 dec.)

1935 – Căpitanul înfiinţează cel mai mare grad legionar: comandant al Bunei Vestiri; cei care primesc acest grad în prima serie sunt: *fondatorii Legiunii* (*Ion Moţa, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu*) şi comandanţii legionari: *Gh. Clime, Mile Lefter, I. Blănaru, I. Dumitrescu-Borşa* (2 dec.)

1936 – echipa legionară plecată în Spania intră în foc pe frontul de luptă împotriva comunismului (18 dec.)

1937 – deschiderea primei cooperative legionare din Moldova, la Bacău, în cadrul Comerţului Legionar (3 dec.)

- sunt **asasinaţi de autorităţi, în timpul propagandei electorale, legionarii** Ion Târcolea şi Mihai Ţurcanu (14 dec.)

- Partidul "*Totul Pentru Ţară*" (expresia politică a Mişcării) obţine locul III pe ţară şi locul II pe Bucureşti la alegerile parlamentare (20 dec.)

PATRI-HOŢII

O dată pe an, de Ziua Naţională, demnitarii îşi aduc aminte că sunt reprezentanţii României în faţa lumii şi a istoriei, şi îşi etalează "patriotismul" prin declaraţii sforăitoare şi defilări. **Poporul român însă îi plăteşte** pe aceşti demnitari cu bani munciţi cu greu, **ca să-şi dovedească iubirea** faţă de ţară, **prin fapte, nu prin vorbe, şi nu doar ocazional**, la sărbători, ci ceas de ceas.

Parafrazând un personaj celebru din *"Patul lui Procust"* (Camil Petrescu), *avem cunoştinţă despre destui oameni care şi-au iubit ţara şi* ***destui care o iubesc fără a fi plătiţi şi fără a face paradă.***

Aşa cum declaraţiile lui Carol al II-lea, la fel de sforăitoare şi de "patriotice", nu l-au împiedicat să cedeze, fără nici un protest, şi Basarabia, şi Bucovina de Nord, şi Cadrilaterul, şi Ardealul, discursurile de azi ale "patrioţilor" improvizaţi (sau, mai bine zis, ale ***patri-hoţilor***) nu înseamnă nici ele mai mult decât mânecile de la vestă, gaura din covrig, sau praful de pe tobă: **o dovadă** recentă şi de neuitat este modul în care au tratat **problema holocaustului în România.**

MOŞ RABBI

Anii trecuţi l-am văzut la televizor pe "Moş Crăciun" ţinând pe genunchi "Crăciuniţe" (?!) cu minijupe. Anul acesta vedem (tot la televizor, bineînţeles) un şir întreg de Moşi "Crăciuni" care VÂND telefoane (reclamă la "Connex"), şi, colac peste pupăză, în altă reclamă (la magazinele "Cora"), apare un "Moş Crăciun" maroniu, cu pălărie (?) şi cu înfăţişare tipică de... rabin!! **Reclame caracteristice pentru vremurile actuale** care au înlocuit spiritul creştin, generos şi altruist, cu cel specific iudaic: adevăratul Moş Crăciun dăruieşte întotdeauna, spunând: *"V-am ADUS cadouri!"*, în timp ce ideea noului tip de Moş este: ***"Copii, Moşul vă VINDE cadouri ieftine!"***

Simultan, pe aceeaşi linie de falsificare, se încearcă mereu **degenerarea marilor sărbători creştine în ceva minor, strict laic, fără altă semnificaţie în afară de petrecere şi îmbuibare.**

(De altfel, şi comuniştii descoperiseră că pentru îndepărtarea oamenilor de unicitatea, emoţia şi magia Crăciunului, era mai productiv să-l transforme pe Moş Crăciun în Moş "Gerilă", decât să-l ignore.)

Duşmanul milenar, duşmanul de moarte al creştinismului nu "doarme", încercând mereu să ne cumpere sau să ne păcălească, îndepărtându-ne uşor dar sigur de Christos, sub diverse pretexte: al "noului", al distracţiilor, al toleranţei faţă de oricine şi orice ("liberalism", "democraţie") etc.

Deci, cum spunea Ion Moţa, să stăm cu faţa la duşman!

PATIBULARUL PATAPIEVICI

Horia Roman Patapievici, notoriu pentru atitudinea sa violent antiromânească exprimată permanent, prin scris şi prin viu grai, în cărţi şi în presă, cel care i-a şocat pe toţi afirmând că *"Eminescu este cadavrul nostru din debara, de care trebuie să scăpăm pentru a intra în UE"*, a fost numit de către guvernarea actuală preşedinte al "Institutului Cultural Român".

Iată câteva spicuiri din "opera" reprezentantului Românilor în lume:

"Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării." (H. R. Patapievici – *"Politice"*, Ed. "Humanitas", Buc., 1996; pg. 63);

"Românii nu pot alcătui un popor pentru că valorează cât o turmă: după grămadă, la semnul fierului roşu." (ibidem, pg. 64);

"Româna este o limbă în care trebuie să încetăm să mai vorbim sau... să o folosim numai pentru înjurături." (ibidem, pg. 64).

Seria scârboşeniilor avortonului numit Patapievici este imensă, dar ne oprim aici, din greaţă. Individul este ***patibular*** *(bun de spânzurat)*, iar locul lui este ori la închisoare, ori la ospiciu.

Un român din **Canada, dr. Corneliu Florea**, a tipărit o **broşură-protest împotriva defăimărilor ordinare aduse României şi Românilor de Patapievici**, intitulată *"Patibularul Patapievici"*, pe care a trimis-o guvernanţilor, cerând demiterea lui Patapievici şi luarea măsurile cuvenite (conform Constituţiei României - art. 30, alin. 7, *"Sunt interzise de lege defăimarea ţării şi a naţiunii"*).

Reacţia *"patri-hoţilor"* care ne conduc a fost cea la care ne aşteptam: au mulţumit în scris d-lui Corneliu Florea pentru ... informare! Şi atât...

Dar ceea ce nu fac guvernanţii **poate face opinia publică; exemplific** printr-un episod relatat de dr.Şerban Milcoveanu în Arhiva Istorică *"Învierea"* nr.2

În 1925 fusese pusă în scenă la Teatrul Naţional din Bucureşti lucrarea *"Roşu, galben şi albastru"* a minorului poet *Ion Minulescu*, care batjocorea eroismul Românilor care tocmai reîntregiseră România luptând în 1918.

Tineretul naţionalist universitar a intrat pe scenă, luându-i, pur şi simplu, la bătaie pe actori. Din acea zi piesa nu s-a mai jucat; guvernul de atunci, condus de Ionel Brătianu, a dat dreptate Românilor care nu suportau să fie denigraţi în propria ţară de o canalie oarecare.

Nicoleta Codrin

***

Document

CRUCEA DE PE MALUL LACULUI

De curând, cotrobăind prin arhiva strânsă într-o viaţă de om, am dat peste un clişeu foto rătăcit, nu se ştie cum, printre poze de familie. L-am developat şi am constatat, cu emoţie, că reprezintă ***imaginea din adolescenţă a subsemnatului alături de crucea ridicată pe malul lacului FUNDENI în memoria primului martir legionar, STERIE CIUMETTI.***

Cred că această "descoperire" a clişeului, **după 69 de ani**, tocmai în decembrie, în luna când a fost asasinat Ciumetti, nu este o întâmplare, ci un mic semn de la cei îmbarcaţi pentru veşnicie în corabia verde a Căpitanului.

Povestesc pe scurt, pentru tinerii cititori, **cine a fost Sterie Ciumetti, şi cum a devenit primul martir legionar:**

La 9 decembrie 1933, printr-un simplu Jurnal al Consiliului de Miniştri, *I. G. Duca, primul ministru al ţării, care fusese adus la putere în urma angajamentului oficial faţă de finanţa mondială evreiască de a extermina Mişcarea Legionară, dizolvă organizaţia legionară Garda de Fier. Din ordinul său sunt bătuţi de jandarmi şi arestaţi, în toiul nopţii, câteva mii de legionari (fără nici o justificare legală, fără mandat de arestare).*

Trei comandanţi legionari – *Nicadorii* (Nicolae Constantinescu, Doru Belimace şi Ion Caranica) îl împuşcă pe I. G. Duca, în seara zilei de 29 decembrie 1933, pe peronul Gării Sinaia, când acesta se întorcea din vizita făcută lui Carol al II-lea. ***După aceea, Nicadorii se prezintă organelor de poliţie pentru a fi arestaţi.***

Guvernul dă ordin de suprimare a Şefului Gărzii de Fier, deşi acesta nu era implicat în nici un fel în împuşcarea lui I. G. Duca.

Căutându-l pe Căpitan, agenţii poliţiei dau buzna, în toiul nopţii, peste secretarul lui, Sterie Ciumetti, pe care îl ridică de acasă. Interogat şi schingiuit de comisarul Panova, pentru a spune unde se afla Căpitanul, aromânul îşi dă seama că nu e lucru curat la mijloc şi se zăvorăşte în tăcere absolută.

Văzând această dârzenie neobişnuită, comisarul Panova îl duce chiar în aceeaşi noapte pe marginea Lacului Fundeni, în cartierul Colentina, şi îl pune să aleagă *între viaţa fără credinţă şi moartea pentru credinţă.*

Dar Ciumetti a preferat să moară pe marginea smârcurilor îngheţate decât să devină trădător, pentru că, aşa cum spune un vechi **cântec haiducesc** din Munţii Pindului, ***"Fiecare om s-a născut pentru a muri odată, dar onoarea sau ruşinea se perpetuează în eternitate"***.

Trupul neînsufleţit al credinciosului şi bravului Ciumetti, ciuruit de gloanţele comisarului, a fost descoperit după câteva zile, când a ieşit la suprafaţa apei.

(Comisarul n-a fost judecat pentru crima comisă, în ciuda insistenţei familiei.)

După terminarea procesului I. G. Duca cu condamnarea Nicadorilor la muncă silnică pe viaţă şi cu achitarea şi eliberarea celorlalţi legionari, Mişcarea şi-a reluat activitatea; *din ordinul Căpitanului, de atunci şi până în zilele noastre, numele lui Ciumetti se pronunţă în deschiderea oricărei şedinţe de cuib.*

Iată şi "istoria" clişeului foto despre am vorbit la început:

Doi ani mai târziu, în vara anului **1936**, m-am dus la **Fundeni**, împreună cu alţi prieteni, ca să facem o baie în lac. Acolo, pe malul apei, am văzut montată o cruce de lemn pe care era inscripţionat numele lui Sterie Ciumetti.

Eram în clasa a VI-a a Liceului *"Gheorghe Lazăr"* şi **făceam parte din Frăţia de Cruce a liceului**, deci ştiam cine fusese Sterie Ciumetti.

Impresionat că am ajuns, fără intenţie, tocmai pe locul asasinării unui legionar, m-am fotografiat lângă cruce împreună cu membru al Frăţiei, Corneliu Dinulescu, şi am păstrat clişeul acasă, în biroul meu.

După ani de zile, în 1951, fiind încă ofiţer în activitate (comuniştii m-au "epurat" un an mai târziu), am fost chemat de Securitate pentru a fi interogat în legătură cu unul dintre membrii echipei sportive *F.C. Suter* din cartierul Colentina, la care activasem ca jucător şi conducător. (Am fost întrebat dacă un oarecare Nicolae Niculescu făcuse parte din această echipă şi dacă fusese legionar. Evident, am spus că nu fusese.)

Gândindu-mă că poate voi fi din nou anchetat pe această temă, am ascuns tot ceea ce era în legătură cu *F.C. Suter*, ocazie cu care am găsit şi clişeul fotografiei de mai sus; evident că l-am ascuns şi pe acesta, pentru a nu fi descoperit la vreo eventuală percheziţie.

În anul 1989, la demolarea casei mele din Colentina, am regăsit clişeul - pe care l-am ascuns din nou atât de bine, încât nu-l mai găseam.

Iar acum, tocmai în preajma împlinirii a 69 de ani de la martirajul lui Ciumetti, fără să-l caut, mi-a "răsărit" în faţă, dintre hârtii... Simplă coincidenţă? Mă îndoiesc! Cred, mai degrabă, aşa cum am spus şi mai înainte, că este ***un mic semn din Cer că martirii noştri ne veghează...***

colonel rtg. Nicolae Petrescu Badea

DASCĂLII NOŞTRI

MOTTO: *„Nu este o artă mai valoroasă ca arta educaţiei. Pictorii, sculptorii creează o figură fără viaţă, iar educatorul înţelept făureşte un chip viu pe care, văzându-l, se bucură Dumnezeu şi oamenii."* (Sfântul Ioan Hristostom)

Fiara roşie, pustiitoare, a smuls temeliile sănătoase ale unui neam urgisit şi încercat: Biserica, Monarhia, Armata şi Şcoala.

Cu mic, cu vârstnic, am asistat, în decembrie 1989, la naşterea, din sânge, lacrimi şi speranţă, a copilului român liber...

De atunci, odată cu scurgerea timpului, ar fi trebuit ca oamenii să-şi reia trăsăturile mutilate de tăvălugul apocaliptic. Dobândirea libertăţii pierdute ar fi trebuit să redescopere în neamul românesc sentimentul de onoare şi dârzenie.

S-au scurs ani şi copilul român liber a crescut lângă noi, fiind prezent zi de zi, într-o societate „originală", construită de eşalonul doi al structurilor atee sosite pe tancurile sovietice. Copilul a devenit adolescent - dar nu mai visează, nu mai vrea să devină medic, dascăl sau preot, ci este în "elementul lui" atunci când stă în faţa camerelor de luat vederi şi a microfoanelor care-i oferă posibilitatea de a fi vedetă. Şi se comportă ca atare, fredonând melodiile virtuoşilor subculturii, împrumutând limbajul şi comportamentul acestora, ducându-te cu gândul la degradantele şcoli de corecţie şi la tenebroasele închisori de maximă securitate.

În luna noiembrie am urmărit protestul profesorilor noştri cărora libertatea câştigată de sufletele neprihănite ale inocenţilor din decembrie 1989 le-a oferit umilinţă şi dispreţ, împingându-i la marginea societăţii.

Răspunsul la protestul dascălilor nu a întârziat să apară: pe de o parte, cei care au guvernat, venali şi corupţi, strigau: "Uite hoţul! Prindeţi hoţul!"; au urmat cei animaţi de un singur gând, acela de a parveni şi a se căpătui, începând cu liderii sindicali . Astfel, fauna fătarnicilor ignoranţi şi-a mobilizat toate forţele în a conduce o campanie agresivă, uzând de presă, televiziuni şi posturi de radio, întărind încă o dată dovada că acestea le aparţin în totalitate. Toată puzderia de mercenari a intrat în priză, găsind similară greva profesorilor noştri cu o grevă dintr-o ţară musulmană, în care autorităţile arestează şi aplică „corecţia" "cuvenită" protestatarilor. Scopul? Desolidarizarea opiniei publice faţă de **cererile dascălilor noştri; aceste cereri însă noi le considerăm îndreptăţite.**

Din acest adevărat bombardament informaţional negativ nu au putut face excepţie nici radioul şi nici televiziunea naţională, care au adoptat o atitudine de învrăjbire, "uitând" că aceasta face pe banii tuturor românilor, inclusiv ai cadrelor didactice. Cu această ocazie ne-am amintit de atitudinea acesteia de subculturalizare naţională prin difuzarea de desene animate cu monştri SF, care agresează copiii, de filme care-i fac să roşească pe adulţi, de talk-show-uri în care manipularea „celor mulţi" este la ea acasă, de "documentare" în care poporul român este culpabilizat la nesfârşit pentru „crima" de a fi român etc.

Recomandăm televiziunii naţionale să descopere emisiunile televiziunilor naţionale italiene, spaniole — programele sfârşitului de săptămână dedicate copiilor, care conţin ecranizări ale unor opere clasice (Dumas, Twain, Scott, Dickens, etc..), programele educative şi buletinele informative care cultivă bunul simţ şi profesionalismul.

Această ţară a stat - şi va sta - sub semnul Sfintei Cruci, iar într-o lume confuză, desacralizată cu îndărătnicie de cei obişnuiţi să trăiască în servilism parazitar, **învăţăturile milenare creştin-ortodoxe împrumută fiecăruia dintre noi optimismul nelimitat:** optimismul că dascălii noştri vor fi la înălţimea înaintaşilor lor care au dat neamului românesc mii de eroi; optimismul că dascălii noştri vor sădi în sufletele tinerilor tradiţiile şi valorile acestui popor, corectitudinea şi respectul pentru adevăr; optimismul că ei nu pot fi niciodată acuzaţi de parvenitism, că pot fi înţelepţi, perseverenţi şi calmi; că pot fi oameni de atitudine, mereu însetaţi de dreptate, că ne vor face să ne mândrim cu copiii noştri care vor preţui imnul naţional, drapelul, costumul popular şi trecutul glorios al acestui neam.

Este imperativ de a găsi modalităţi – altele decât cele existente – prin care adevăraţii modelatori de caractere ai copiilor noştri să-şi mobilizeze forţele în crearea unui pol social – factor de echilibru al unei societăţi europene, pentru o reală societate civilă de care România are atâta nevoie.

Nu avem dreptul să uităm că în anii 80 participarea elevilor sau a profesorilor la slujba Învierii Domnului constituia o gravă abatere care atrăgea scăderea notei la purtare pentru primii şi sancţiuni administrative pentru a doua categorie, şi că totuşi s-au găsit mulţi dascăli, exponenţi ai rezistenţei tacite în faţa sistemului diabolic, care încurajau tinerii pe linia creştină, făcând diferite „paranteze" la programa materialistă - „paranteze" care erau adevărate izvoare de "apă vie", alternativă la mizeria comunistă, salvare spirituală. Acestor dascăli le suntem profund recunoscători şi le vom păstra mereu amintirea, cu dragoste.

Lipsa de reacţie a dascălilor prelungeşte starea de "masă de manevră". Neamul nostru nu s-a născut pentru a-şi ţine mereu capul plecat, iar **glasul acestui important segment social trebuie să se facă într-adevăr auzit. Acum, mai mult ca niciodată.**

Datoria românilor este de a lupta, iar aceasta impune credinţă şi dârzenie, **călirea caracterelor şi oţelirea sufletelor**.

Să ne amintim spusele **Sf. Antonie Cel Mare** din *„Învăţături despre viaţa morală"*: *„Cercetează şi probează cele ale tale, deoarece* ***căpeteniile şi stăpânitorii numai peste trup au stăpânire, nu şi peste suflet. Deci, dacă poruncesc ucideri şi fărădelegi ori nedreptăţi vătămătoare de suflet, nu trebuie să li te supui, chiar de ţi-ar chinui trupul.*** *Căci Dumnezeu a creat sufletul liber şi de sine stăpânitor în cele ce le face bine sau rău."*

Dumnezeu să ne ajute !

Iuliu Bădescu

***

TÂNCĂBEŞTI 2005: *PREZENT!*

Motto: "*Cei răpuşi de gloanţele duşmane păşesc în rând cu cei ce au rămas...*"

Pe data de 29 noiembrie, ca în fiecare an, *Acţiunea Română* (condusă de Nicador Zelea Codreanu) şi *Cuvântul Legionar* au organizat comemorarea Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor, la troiţa ridicată în pădurea Tâncăbeşti pe locul asasinatului.

Cum amintirea acestei zile de doliu ne îndurerează, ne limităm să prezentăm câteva imagini şi să facem un scurt rezumat al programului zilei:

După aşezarea unei gărzi de onoare, depunerea coroanelor de flori, aprinderea lumânărilor şi reculegerea individuală la troiţă, s-a oficiat slujba religioasă de către doi preoţi.

Apoi Nicador Zelea Codreanu a aprins, pe rând, câte o torţă pentru fiecare martir, începând cu Căpitanul, făcându-se apelul celor căzuţi aici şi dându-li-se onorul; s-au păstrat câteva minute de reculegere colectivă şi s-au cântat Cântecul legionarilor căzuţi, Imnul Legiunii şi Marşul legionarilor vrânceni.

La finalul ceremoniei Nicador Zelea Codreanu a vorbit despre probleme actuale ale societăţii româneşti şi ale Mişcării.

S-au distribuit cărţi legionare şi insigna care desemnează atitudinea noastră faţă de impunerea holocaustului în România, s-a împărţit tradiţionala pomană, iar legionarii de toate vârstele, precum şi simpatizanţii din diferitele colţuri ale ţării au făcut schimb de idei.

Ca în fiecare an, reporterii de la "Realitatea românească" şi de la "Expres TV Galaţi" au fost alături de noi şi au consemnat evenimentul.

ÎN VIZITĂ LA CEL MAI BĂTRÂN LEGIONAR DIN LUME (II)

(continuare din numărul trecut)

"Baia" de românism oferită de **instructorul legionar contemporan cu Căpitanul, camaradul VIOREL TĂNASE din SIBIU**, în vârstă de 98 de ani, prin rememorarea vremurilor de luptă şi glorie ale tineretului nostru din perioada interbelică, ne-am completat-o cu vizita la Muzeul Astra din Dumbravă, un amplu şi impresionant expozeu al satului românesc, care trebuie văzut, nu descris.

Ne-am plimbat prin centrul vechi, specific transilvănean, am admirat arhitectura frumoasă şi robustă a Sibiului, ne-am impregnat de atmosfera tihnită, bucurându-ne de soarele blând şi de paleta coloristică a toamnei. Am avut ocazia să apreciem amabilitatea şi calmul localnicilor, ca şi curăţenia oraşului (în contrast cu nervozitatea şi murdăria din Bucureşti).

Acasă, în strada Jina, la nr. 8, venerabila şi calda noastră gazdă ne aştepta cu nerăbdare.

- Cărui secret se datorează neobişnuita dvs. vitalitate? I-am întrebat aproape toţi, într-un glas.

- Nu este nici un secret! Toată viaţa am făcut sport, n-am băut, n-am fumat, n-am luat medicamente, am muncit, am făcut o permanentă "gimnastică a minţii", mi-a plăcut să lupt şi nu m-am lăsat doborât, ştiind că am o misiune pe de îndeplinit pe acest pământ...

ANUL TRECUT, în numărul din sept. 2004 al revistei am publicat un amplu interviu luat domnului Viorel Tănase, în care-şi retrăieşte viaţa plină de realizări (atât în slujba Neamului, cât şi de ordin personal):

- a fost student la Cluj, unde a urmat *Şcoala Superioară de Comerţ* şi a fost **vicepreşedinte al Centrului Studenţesc *"Petru Maior"***, ocazie cu care a luat contact, pentru prima oară, cu naţionalismul românesc, aici l-a cunoscut pe unul dintre celebrii comandanţi legionari din elita Căpitanului, preşedintele pe ţară al studenţimii române şi martirul de mai târziu al Mişcării, dr. av. *Traian Cotigă*;

- a format primul cuib legionar din Sibiu, *"Avram Iancu"* *(în 1932)* **şi a luptat alături de Căpitan, fiind implicat în toate evenimentele din viaţa Mişcării şi primind gradul de instructor legionar**; a avut permanent funcţia de casier al jud. Sibiu; i-a cunoscut direct pe Ionel Moţa, Ion Banea, Radu Gyr, Viorel Trifa, Bănică Dobre, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Augustin Bidianu, ca şi pe Căpitan, dar şi pe Sima şi Pătraşcu, *motiv pentru care nu încetează de a sublinia ori de câte ori are ocazia, diferenţa enormă dintre Căpitan şi pretinsul său succesor, ca şi diferenţa între codrenişti şi simişti;*

- a luptat pe front pentru eliberarea Basarabiei, la Dalnic, la Odesa, la Cotul Donului, sub comanda gen. Praporgescu; a avut gradul de **maior**, întrucât absolvise *Şcoala de Cavalerie* din Târgovişte.

Pentru crezul său naţionalist şi creştin a făcut închisoare în perioada 1949 - 1964, la Aiud, la Canal, la Piteşti, la Văcăreşti, la Jilava, în lagărele de muncă Oneşti şi Salcia.

- în prezent este **membru activ al *Senatului Legionar*** şi distribuitor al revistei noastre.

A fost economist în Ministerul de Finanţe, a făcut parte din Corpul Controlorilor Financiari; a fost portarul echipei "Şoimii" din Sibiu şi apoi arbitru; şi-a întemeiat o frumoasă familie şi o gospodărie admirabilă alături de soţia sa, *Rafira*, profesoară, cu care a împărţit toate bucuriile şi necazurile vieţii, timp de 70 de ani; este tatăl a doi copii reuşiţi, iar de câţiva ani este străbunic.

ANUL ACESTA ne-am oprit la **două probleme diferite:** *tineretul român de "ieri" şi de azi (în numărul trecut al revistei), şi, în numărul acesta, adevărul istoric în legătură cu o perioadă controversată din istoria Mişcării: pactul de neagresiune al lui Pătraşcu cu comuniştii:*

- Nicolae Pătraşcu, în calitate de secretar general al Mişcării sub conducerea lui Sima, a încheiat un pact de neagresiune cu comuniştii. Ca martor direct al evenimentelor, ce ne puteţi spune în legătură cu aceasta?

- Într-o zi mă cheamă un nepot, spunând că avea să-mi comunice ceva important. M-am dus la el şi acolo l-am găsit pe Pătraşcu, îmbrăcat militar, care fusese paraşutat, şi care mi-a cerut să-l ajut să facă rost de acte de identitate false pentru legionarii paraşutaţi.

Pătraşcu a plecat la Bucureşti, dar în scurt timp **a fost prins**. Cum el avea condamnare la muncă silnică încă din 1941, de la rebeliune, **pentru a-şi scăpa pielea, a dat o circulară prin care cerea legionarilor să depună armele şi să nu întreprindă nimic împotriva comuniştilor, promiţând că în schimb comuniştii îi vor lăsa în pace**, şi că vor fi eliberaţi toţi legionarii deţinuţi politic din vremea lui Antonescu.

- A fost salutar acest pact?

- A fost mizerabil! Mi-era jenă, pur şi simplu; toţi cunoscuţii mă opreau şi mă întrebau: *"Cum, tocmai voi, legionarii, care aţi luptat de la început împotriva comuniştilor, aţi ajuns să faceţi pact de neagresiune cu ei?! Nu vă daţi seama că vor să-şi asigure liniştea din partea voastră şi, după ce se vor consolida, vă vor extermina?!*

- Simiştii susţin că Pătraşcu a fost sincer şi a dorit doar să-şi pună la adăpost camarazii...

- Poveşti! I-ar fi protjat fără a trebui să facă nimic special pentru asta, dacă nu dădea el lista Securităţii, pentru ca apoi - culmea prostiei - să se apuce de "reorganizarea" Mişcării împotriva comuniştilor!

Dacă el nu ar fi întocmit aceste liste cu cei care aderaseră la Mişcare în ultimul timp, printre care foarte mulţi studenţi, Securitatea nu ar fi putut aresta mii de tineri naţionalişti care aderaseră la Mişcare în clandestinitate! Aceştia au fost târâţi într-o aventură tragică de Sima, Pătraşcu şi oamenii lor necopţi la minte care s-au jucat mereu de-a politicenii şi de-a revoluţia armată, fără a avea vreo bază. Aceşti tineri nu avuseseră privilegiul de a-l cunoaşte pe Căpitan nici măcar din scrieri (cărţile legionare erau prohibite începând din 1941), şi nici nu avuseseră timp să-şi consolideze educaţia legionară şi caracterul; ei auziseră de Sima, fără a şti cine era el în realitate.

Atât de mult îi păsa lui Pătraşcu de camarazi (ca de altfel şi lui Sima), încât când a venit legionarul Fântână cu un rucsac plin cu milioane de lei, n-a ajutat cu nimic familiile celor închişi sau refugiaţi în Germania. Ştiu asta pentru că eu mă ocupam cu Ajutorul Legionar (fusesem casierul judeţului în vremea Căpitanului, iar acum strângeam bani de la comercianţii legionari şi îi duceam rudelor camarazilor închişi); chiar şi familiei martirului Ion Banea, cu care Pătraşcu era înrudit prin căsătoria cu una dintre surorile Banea, eu îi duceam din puţinii bani strânşi; Pătraşcu nu a dat nimic, deşi în faţa mea a primit banii de la Fântână.

- În ce a constat, propriu-zis, această reorganizare?

- În refacerea legăturilor între legionari, adică întâlniri între oameni, şi în planuri de luptă, neconcretizate prin nimic. Pentru asta au fost arestaţi 17.000 de legionari şi au făcut ani de închisoare grea!

La un moment dat vine un legionar din Poiana Sibiului, Fântână, care-mi spune că a început reorganizarea Mişcării din ordinul lui Pătraşcu care, la rândul lui, primise ordin de la Sima, din străinătate. Sima transmisese că în doi ani se vor organiza alegeri libere, la care puteau participa şi legionarii, şi că pentru asta era necesară reorganizarea. Sima visa veşnic venirea la putere.

I-am comunicat imediat aceasta naşului meu de cununie, comandant av. Augustin Bidianu, fost şef al judeţului Sibiului în vremea Căpitanului şi mare personalitate legionară a Sibiului.

Bidianu l-a chemat pe Pătraşcu la el şi l-a admonestat:

- Iar vreţi să umpleţi închisorile cu legionari, cum aţi făcut pe vremea lui Antonescu? După ce i-aţi lăsat pe comunişti să se instaleze liniştiţi la putere, fără să faceţi cea mai mică opoziţie, după ce i-aţi dezarmat pe legionari, acum v-aţi trezit să reorganizaţi Mişcarea şi să luptaţi împotriva comuniştilor?! Voi nu sunteţi normali la cap!

Atunci Pătraşcu a negat că ar fi reînceput reorganizarea şi l-a adus pe Fântână să nege şi el că mi-ar fi spus de reorganizare.

Mai târziu, Fântână s-a scuzat, motivând că Pătraşcu îl ameninţase că-l împuşcă dacă recunoaşte faţă de Bidianu că se trecuse la reorganizarea Mişcării, văzând că Bidianu era împotrivă.

Iată cu ce se ocupa "mâna dreaptă" a lui Sima: cu minciuni, ameninţări... Asta era exemplu, asta era educaţia legionară?!

Aşa de bine s-au reorganizat, că Securitatea l-a luat pe toţi, ca din oală, în noaptea de 14/15 mai 1948! Bineînţeles că fuseseră împânziţi cu agenţi şi informatori. Sima şi cu Pătraşcu au pe conştiinţă zeci de mii de oameni pe care i-au băgat, cu inconştienţă şi cinism, în nişte suferinţe mai rele decât moartea, şi inutile pe deasupra! Căpitanul ne-a învăţat să luptăm, nu să ne sinucidem!

- Cum a murit Pătraşcu?

- Sinucis prin spânzurare! Versiunea asasinării lui, lansată de către simişti, nu are nici o susţinere: Pătraşcu ieşise o epavă din închisoare, nu mai reprezenta nimic, deci nu exista absolut nici un motiv să fie asasinat. Deşi simiştii încearcă acum să-l aureoleze, fiindu-le jenă să recunoască faptul că secretarul Mişcării şi-a luat singur viaţa, realitatea este mult mai prozaică: din nefericire pentru Pătraşcu, după eliberarea lui, în 1964, s-au găsit la o biserică din judeţ câteva arme, iar în urma anchetei Securitatea a aflat că fuseseră ascunse acolo de preotul Nicolae Căndea, şi l-au arestat pe acesta. Pătraşcu a fost chemat şi el la anchete şi interogatorii, şi n-a mai rezistat presiunii psihice; după două – trei anchete, s-a spânzurat în baie, fiind îngrozit de ideea că urma să fie introdus într-un nou proces, alături de Căndea, pentru ascundere de arme, şi că ar fi urmat să suporte din nou ani grei detenţie.

Timpul nu a trecut, ci a zburat. La plecare am cântat împreună "Marşul legionarilor din Ardeal", gândindu-ne la legendarul şef al Ardealului Legionar, martirul doctor şi avocat Ion Banea, al cărui Centenar l-am sărbătorit anul acesta, iar inimosul nostru camarad, ***omul cu un secol de istorie în spate şi cu trei sferturi de veac în slujba Legiunii***, ne-a rugat:

*- Învăţaţi-i pe **tinerii de azi să fie naţionalişti!** Să nu le fie ruşine că sunt români, să nu accepte această stare ca pe un fapt divers, ci să fie mândri că sunt români, pentru că **Ştefan cel Mare şi Eminescu au fost români!***

Să-şi apere Neamul şi ţara şi să nu stea cu braţele încrucişate! Să lase deoparte egoismul, lenea, laşitatea, superficialitatea, şi să fie Oameni!!

Nicoleta Codrin

CORNELIU ZELEA CODREANU – ”*CIRCULĂRI ŞI MANIFESTE*” (III)

(continuare din numărul trecut)

CÂND VA ÎNCEPE ACŢIUNEA POLITICĂ PT. GUVERNARE

Nici un drept nu putem avea, nici o pretenţie de guvernare, nici o critică sau înfierare a politicianismului incorect nu putem face, dacă noi înşine nu suntem corecţi.

Celor ce mă în treabă când vom începe acţiunea politică pentru guvernare, le răspund: *„Atunci când şefii de regiuni şi de judeţe îmi vor raporta că în organizaţiile lor nu mai există nici un om incorect”*.

(Circulara din 12 nov. 1936)

OBLIGAŢIA ŞEFULUI DE A PĂSTRA ARMONIA

Eu am dorit de la un şef înainte de orice ca să-mi păstreze armonia şi unitatea.

Şeful care nu este capabil să realizeze acest lucru pentru Legiune, trebuie să-şi ceară concediu şi să plece.

(Circulara din 26 nov. 1936)

Cel mai bun şef este acela care poate să dea organizaţiei armonie şi unitate. Dacă un şef nu poate, se va retrage.

(Circulara din 11 dec. 1936)

OBLIGAŢII ALE ŞEFULUI MIŞCĂRII LEGIONARE

Legea I-a. Este **interzis Şefului Mişcării Legionare** a face ***vizite*** cu caracter **politic.**

Legea II-a. **Este interzis Şefului Mişcării Legionare şi şefului Partidului „Totul pentru Ţară" de a face intervenţii la autorităţi pentru servirea legionarilor sau diverselor şi nenumăratelor persoane care se perindă zilnic în vederea acestui scop.**

Un şef de mişcare şi un şef de partid legionar trebuiesc apăraţi de toţi legionarii şi de toată lumea din jur, pentru a rămâne numai cu marile preocupări ale Mişcării, luptei şi ţării şi pentru a-i feri de orice obligaţii, de orice natură ar fi ele, faţă de oricine. **Ei reprezintă ideea de neatârnare a legionarismului care trebuie păzită ca pe cel mai scump tezaur.**

(Circulara din 27 nov. 1936)

DESPRE OAMENII CU PĂCATE

Rog pe Şefii de Regiuni să atragă atenţia asupra următoarelor:

Există în organizaţia noastră şi **oameni care în trecutul lor au lăsat de dorit cu privire la conduita lor în societate.**

Organizaţia noastră nu le-a închis uşa **din spirit creştin şi dorinţa de îndreptare, dar** îi roagă **să aibă bună cuviinţa de a se păstra pe linia II-a** şi a nu ieşi cu pieptul înainte.

(Circulara din 28 nov. 1936)

ÎMPOTRIVA LAŞITĂŢII

Legionarul iscăleşte ceea ce crede, a iscălit şi va iscăli în vecii vecilor.

El înţelege să-şi asume întreaga răspundere a faptelor şi credinţelor lui, şi scuipă în ochi pe laşii, oricare ar fi, care se ascund în dosul anonimatului.

(Circulara din 16 dec. 1936)

SCHIMBAREA CADRELOR

Toate aceste schimbări se fac **pentru următoarele considerente:**

a) **Desfiinţarea spiritului politicianist care a dus la trista concepţie că un judeţ e dat în arendă pe viaţă şefului respectiv.** Că acesta îşi investeşte sume pe care apoi şi le scoate prin tot felul de afaceri.

b) **Necesitatea facerii şcolii de comandant pentru cât mai multă lume.**

c) **Înnoirea puterilor ofensive ale organizaţiei care se va face odată cu apariţia valului de conducători al fiecărui an.**

d) Realizarea maximului de muncă deoarece **fiecare val având un timp de activitate limitat la un an, se va sili să dea maximum de efort.**

e) În sfârşit, în unele judeţe am trimis elemente de la Centru care să poată introduce noile metode de activitate şi inovaţiuni în materie de organizare, cercetate şi aplicate în şcoala Centrului.

Repet: A nu se confunda funcţiunea cu gradul. Gradul este mai mare decât funcţiunea. **Într-o funcţiune poate fi şi un om intrat de 1 an în organizaţie. Pe când *gradul* se câştigă greu. De aceea funcţiunea va da respectul cuvenit *gradului*.**

Rog noile cadre **să se bazeze:**

Pe omul corect, **de cuvânt, de onoare,** de nădejde.

Pe **omul cu cap, acela care judecă.**

Să înlăture de la recrutare cu desăvâşire din organizaţie:

1) Pe omul **haimana**, fără căpătâi.
2) Pe omul **secătură**, fără sănătate interioară.
3) Pe omul **lăudăros.**
4) Pe omul **vorbăreţ.**
5) Pe **cel cu scăderi în materie de corectitudine** bănească, etc.
6) Pe **cel care n-ar putea trăi în armonie** deplină.

(Circulara din 1 ian. 1937)

CAPACITATEA LEGIONARĂ DE JERTFĂ

Cu ce vor să ne învingă aceştia? Cu ce? Când noi, până la cel din urmă legionar, stăm gata de moarte?

(Circulara din 8 ian. 1937)

JURĂMÂNTUL GRADELOR LEGIONARE

pe trupurile lui Moţa şi Marin în Biserica Sf. Ilie Gorgani

Iubiţi Camarazi,

Ori de câte ori am fost în faţa unei jertfe legionare mi-am spus: *Ce îngrozitor ar fi ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor, să se instituiască o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porţile către viaţa afacerilor, a loviturilor fantastice, a furturilor, a îmbuibărilor, a exploatării altora.*

Deci : au murit unii pentru ca să slujească poftelor de îmbogăţire, de viaţă comodă şi de desfrânare ale altora.

Iată, acum, ne-a adus Dumnezeu aici, în faţa celei mai mari jertfe pe care putea s-o dea Mişcarea Legionară.

Să punem inima, fruntea şi trupul lui M o ţ a şi a camaradului său Marin, temelie Naţiunii Române. Fundament peste veacuri pentru viitoarele măriri româneşti.

Să punem deci pe Moţa şi Marin bază viitoarei elite româneşti, care, ea, va fi chemată să facă din Neamul acesta, ceea ce abia întrezăreşte mintea noastră.

Voi, care reprezentaţi primele începuturi ale acestei elite, să vă legaţi prin jurământ, că vă veţi comporta în aşa fel, încât să fiţi cu adevărat începutul sănătos, de mare viitor al elitei române, că *veţi apăra întreaga Mişcare Legionară ca ea să nu alunece pe căi de afaceri, de lux, de trai bun, de imoralitate, de satisfacere a ambiţiilor personale sau poftelor de mărire omenească.*

Veţi jura că aţi înţeles, că deci nu mai există nici un dubiu în conştiinţa D-voastră, că *Ion Moţa şi Vasile Marin n-au făcut uriaşa lor jertfă pentru ca noi, câţiva de azi, sau de mâine, să ne îmbuibăm de bunătăţi şi să benchetuim pe mormântul lor.* **Ei n-au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatatori, pentru a ne aşeza noi în palatele acestei caste; continuând exploatarea ţării şi a muncii altora**, continuând viaţa de afaceri, de lux, de destrăbălare.

În cazul acesta biata mulţime a Românilor, prin biruinţa noastră, ar schimba numai firma exploatatorilor, iar ţara stoarsă şi-ar încorda istovitele puteri ca să suporte o nouă categorie de vampiri care să-i sugă sângele : adică noi.

O! Moţa, tu n-ai murit pentru aceasta. Jertfa ta ai făcut-o pentru Neam.

De aceea veţi jura că aţi înţeles că **a fi elită legionară**, în limbajul nostru **nu înseamnă numai a lupta şi a învinge, ci înseamnă: permanenta jertfire de sine în slujba Neamului**, că ideea de elită este legată de ideea de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră şi severă a vieţii, că *unde încetează jertfirea de sine acolo încetează elita legionară.*

Vom jura deci, că **vom lăsa prin legământ urmaşilor să vină să jure la mormântul lui Moţa şi Marin pe următoarele condiţii esenţiale ale elitei pe care noi înşine jurăm:**

1) Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogăţire materială.
2) Să trăim o viaţă aspră şi severă cu **alungarea luxului şi a îmbuibării.**
3) **Să înlăturăm orice încercare a exploatării omului de către om.**
4) **Să jertfim permanent pentru ţară.**
5) **Să apărăm Mişcarea Legionară**, cu toată puterea noastră, împotriva a tot ce ar putea s-o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau **împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, înalta linie morală.**

MOŢA ŞI MARIN,
JURĂM!

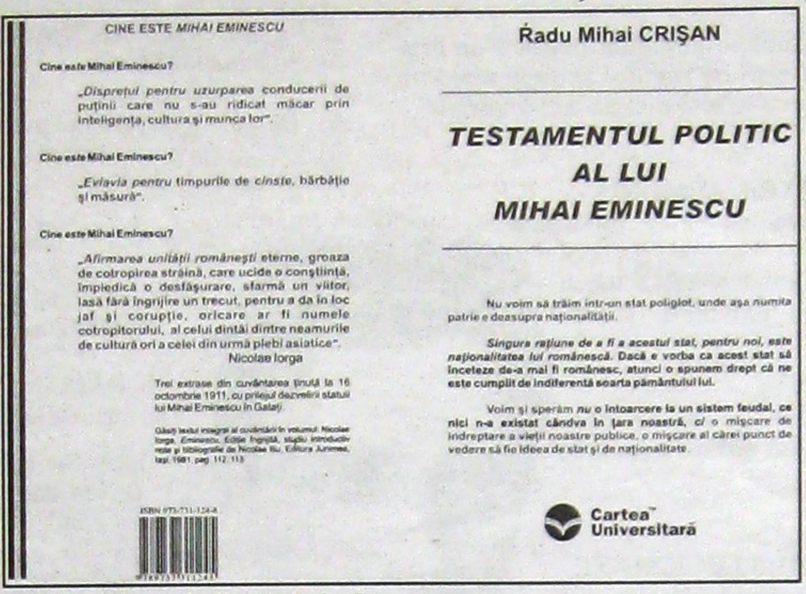
(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

RADU MIHAI CRIŞAN – ”*TESTAMENTUL POLITIC AL LUI M. EMINESCU*” (II)

(continuare din numărul trecut)

Aşa cum am promis în numărul trecut, redăm interviul acordat de dl. dr. Radu Mihai Crişan unui redactor de la Radio România Cultural, cu ocazia apariţiei cărţii, întrucât abordează acuzele aduse poetului naţional şi actualele dispute pe tema xenofobiei, antisemitismului, rasismului.

CINE ESTE *MIHAI EMINESCU*

Cine este Mihai Eminescu?

„*Dispreţul pentru uzurparea* conducerii de puţinii care nu s-au ridicat măcar prin inteligenţa, cultura şi munca lor”.

Cine este Mihai Eminescu?

„*Evlavia pentru* timpurile de *cinste*, bărbăţie şi măsură”.

Cine este Mihai Eminescu?

„*Afirmarea unităţii româneşti* eterne, groaza de cotropirea străină, care ucide o conştiinţă, împiedică o desfăşurare, sfarmă un viitor, lasă fără îngrijire un trecut, pentru a da în loc jaf şi corupţie, oricare ar fi numele cotropitorului, al celui dintâi dintre neamurile de cultură ori a celei din urmă plebi asiatice”.

Nicolae Iorga

Trei extrase din cuvântarea ţinută la 16 octombrie 1911, cu prilejul dezvelirii statuii lui Mihai Eminescu în Galaţi.

Găsiţi textul integral al cuvântării în volumul: Nicolae Iorga, *Eminescu*, Ediţie îngrijită, studiu introductiv note şi bibliografie de Nicolae Iliu, Editura Junimea, Iaşi, 1981, pag. 112-113

ISBN 973-731-124-8

Radu Mihai CRIŞAN

TESTAMENTUL POLITIC AL LUI MIHAI EMINESCU

Nu voim să trăim într-un stat poliglot, unde aşa numita patrie e deasupra naţionalităţii.

Singura raţiune de a fi a acestui stat, pentru noi, este naţionalitatea lui românească. **Dacă e vorba ca acest stat să înceteze de-a mai fi românesc, atunci o spunem drept că ne este cumplit de indiferentă soarta pământului lui.**

Voim şi sperăm *nu* o **întoarcere la un sistem feudal, ce nici n-a existat cândva în ţara noastră,** *ci* o mişcare de îndreptare a vieţii noastre publice, o mişcare al cărei punct de vedere să fie ideea de stat şi de naţionalitate.

Cartea Universitară

- Cine şi de ce consideraţi că ar avea interes să blocheze accesul publicului la scrierile, fie ele chiar politice, ale lui Mihai Eminescu?

Vă număraţi, cumva, printre adepţii teoriei omniprezentei conspiraţii mondiale împotriva poporului român?

Îmi place să cred că nu sufăr nici de mania persecuţiei, şi că **nici nu văd pretutindeni doar complotişti şi comploturi.**

Deschizând o lucrare de strategie a războiului, fie contemporană nouă, fie chiar scrisă în antichitate (cum ar fi bunăoară cea a lui Sun Tzu), vedem **statuată ca esenţială pentru dobândirea victoriei, identificarea şi anihilarea centrului de greutate, mai ales moral-psihologic, al adversarului.**

Ei bine, mai ales când e vorba de neamuri, acest centru este alcătuit, cu precădere, din **valorile-simbol ale culturii naţionale**, alături de **familie**, de **tradiţii** şi de **credinţa religioasă**.

Prin urmare, **împotriva acestor elemente, agresorul duce, permanent, o luptă** pe cât de perfidă, pe-atât de necruţătoare. Iar ***agresiunea***, se înţelege de la sine, ***nu trebuie să fie neapărat nici declarată şi nici armată : ba chiar e mai eficientă cu cât victimele ei o conştientizează mai puţin...*** Deh...***altfel le-ar putea încolţi în minte dorinţa să se apere... altfel agresorul ar putea suferi pierderi grele...***

Şi-aşa stând lucrurile, când atât de frecvent, **emisiuni televizate, producţii radiofonice, filme, articole de ziar, sau chiar persoane publice, se întrec în a împroşca cu noroi tot ceea ce este specific românesc,** ***de ce n-am fi îndreptăţiţi, noi românii, să ne-ntrebăm dacă nu cumva agresiunea împotriva neamului nostru este în plină desfăşurare?***

Şi, mai departe, **dacă Eminescu, aşa cum o serie de cercetători oneşti au demonstrat, reprezintă axa spiritului românesc,** ***cum să interpretăm întemniţarea timp de zeci de ani a scrisului său doctrinar***, inclusiv a unei considerabile părţi din opera poetică, la fondul de carte interzis, de către o guvernare dovedit-deznaţionalizatoare? Sau ***cum să înţelegem mulţimea de blasfemii puse în circulaţie pe seama lui, neadevăruri care au otrăvit conştiinţele atâtor generaţii la rând?***

Să ne mai mirăm oare că majoritatea semenilor noştri, lipsiţi de lumina mărturisitoare a scrierilor economice, politice şi sociale eminesciene, îşi pierd busola autoapărării intereselor vitale, devenind prăzi uşoare şi profitabile pentru oricine se pricepe să le speculeze deruta? Ori că, şi mai rău, dând necondiţionată crezare calomniilor, ajung nu numai să se priveze de orice premisă măcar de a-şi recăpăta puterea combativă, dar încep să urască şi să desconsidere chiar izvorul de la care le-ar putea veni regenerarea?

- D-le Crişan, în opinia dvs., despre Eminescu s-au rostit «blasfemii». Acesta este, după câte ştiu, un termen care ţine de religie. Pot primi o astfel de etichetare doar invectivele grave aduse Divinităţii. De când este Mihai Eminescu Dumnezeu?

- De crima spirituală a desconsiderării Domnului, dusă până la negarea existenţei Lui, s-a făcut, prea destul, vinovată Renaşterea. Iar crima respectivă a fost aşa de limpede demascată şi de un Eminescu, şi de-un Petre Ţuţea sau un Nae Ionescu, încât n-are nici un rost să insist asupra ei.

Vreau să subliniez însă altceva, anume că **fiecărui neam** ***- căci Dumnezeu le iubeşte pe fiecare deopotrivă*** **- Divinitatea îi dăruieşte un mare luminător de conştiinţă, întrupat din carnea şi din sângele naţiunii în slujba căreia îi este hărăzit să-şi devoteze viaţa.** Plămada lui înmănunchează, în chip organic, cele mai de seamă calităţi şi însuşiri ale etniei pe care o reprezintă. Asta îl face apt să se identifice cu sufletul neamului său şi să-şi poată îndeplini misiunea divină.

Iar întrucât, **pentru naţiunea română, marele luminător de conştiinţă hotărât de Dumnezeu, avem toate temeiurile să fim încredinţaţi că este Eminescu,** *înseamnă că aceia care se străduiesc să-i întineze imaginea, aduc, prin acţiunea lor, ofensă lui Dumnezeu, adică blasfemează.*

Şi-atunci, ca să exemplific, este sau nu este blasfem acţiunea de-a căuta să discreditezi un astfel de om, prezentându-l cu obstinaţie lumii drept «nebun», şi făcând, ca să-ţi iasă pasenţa, în mod deliberat, abstracţie de faptul (verificabil de altfel) că, <u>în miile de pagini ale operei sale de-o viaţă nu există nici o contradicţie logică</u>; totul: publicistică, poezie, manuscrise, constituind un ansamblu organic şi armonios, de o coerenţă fără fisură...

- După cum cunoaşteţi, în România discriminarea etnică este interzisă prin lege. Atunci, dvs., ca cetăţean român, ***cu ce drept vă permiteţi să vă situaţi mai presus de lege, şi să definiţi naţiunea pe baza criteriului etnic, adică rasial?***

Şi doi: ce vă face să fiţi atât de sigur că Eminescu ar fi «marele luminător de conştiinţă hotărât de Dumnezeu pentru români»?

- Într-adevăr în România discriminarea etnică este interzisă **prin lege. Dar, tot în România, ca de altfel** ***peste tot în lume, realitatea eredităţii este confirmată de ştiinţa geneticii.***

Şi-atunci, când, pe de o parte, **însăşi sociologia din mileniul internet-ului atestă faptul că “apartenenţa etnică configurează identitatea persoanei”**; ba mai mult chiar, că “orientează procesul cunoaşterii psihologice prin implicarea noţiunilor de etnotip şi conduită etnică”, iar pe de alta, în esenţă, **rasa din biologie este sinonimul etniei din sociologie şi al naţiunii din politică**, acuzaţia ce-mi aduceţi începe să se clatine serios.

Şi ca să vă convingeţi că este complet lipsită de fundament, vă rog, servindu-vă de discernământul pe care v-am mărturisit că vi-l admir, să-mi spuneţi în ce măsură a recunoaşte pur şi simplu existenţa ca atare a unei realităţi obiective (etnia română), este totuna cu a solicita să fie discriminată pozitiv, adică favorizată, în raport cu alte realităţi, la fel de obiective ca şi ea (etniile conlocuitoare).

Iar pentru că m-aţi provocat prevalându-vă de legile ţării, care, cum just spuneţi, sunt obligatorii pentru toţi cetăţenii ei, vă rog să cumpăniţi un pic **declaraţiile făcute în presa centrală** chiar la începutul acestei veri, **de către un reprezentant al unei etnii conlocuitoare**, *potrivit căruia membrii ei se consideră îndreptăţiţi la discriminare pozitivă faţă de elementul românesc, invocând o «privare de multe drepturi şi o robie, suferite amândouă din partea majoritarilor români»*, dar fără să explice, totodată, ***de ce bunăoară, dacă erau într-adevăr atât de odios trataţi aici, nici vitregiţii nu făceau vreun demers să părăsească ţara, nici conaţionalii lor de peste hotare nu conteneau să imigreze în ea.***

Şi, dacă tot veni vorba de reparaţii şi de favoruri, de ce, de pildă, ar fi oare etnicii români, sau chiar şi alţi cetăţeni ai ţării, neîndreptăţiţi să ceară statului român privilegiul de a fi discriminaţi pozitiv, drept compensaţie pentru valul de dispreţ pe care-l revarsă străinătatea asupra lor, urmare atitudinii nedemne manifestate curent peste graniţe de mulţi dintre membrii etniei revoltate? Etnic ce, culmea, în pofida notorietăţii prejudiciului pe care atitudinea în cauză îl provoacă României, beneficiază, după cum chiar ea recunoaşte public, atât legal cât şi efectiv, de privilegiul respectivei discriminări... ***Hm... O fi legalul întotdeauna şi legitim?***

Şi de ce, dacă revoltaţii sunt atât de mult pătrunşi de spiritul dreptăţii, continuă dezinvolt să măsoare cu măsură dublă, prezentându-se în străinătate ca cetăţeni, dar solicitând în ţară tratament de etnici?

Iar ceea ce iarăşi ***găsesc a fi de o gravitate extremă este sinonimia pe care legislaţia ţării o face între cetăţenie şi naţionalitate, concepte care, de fapt, exprimă realităţi diferite:***

- *cetăţenia:* starea juridică a unui om de a fi supus al unui stat naţional;
- *naţionalitatea:* apartenenţa prin naştere a unei persoane fizice la o anumită etnie.

Acesta este încă un motiv pentru care am rostit apăsat cuvântul «cetăţeni». Căci, **atâta vreme cât, de pildă, pe fiecare paşaport, indiferent de etnia titularului său, va sta scris** ***NAŢIONALITATEA: CETĂŢEAN ROMÂN***, **orice infracţiune de drept comun comisă peste graniţă de către persoane care fac parte din orice altceva numai din naţia română nu, va fi pusă de străinătate în seama neamului românesc, care nu a săvârşit-o...** Mai mult, va fi exploatată duşmănos împotriva lui chiar înăuntrul ţării, prin acţiunea dizolvantă a atâtor şi-atâtor organe de presă care, în relatarea evenimentelor, ignoră cu desăvârşire esenţiala diferenţă de care-am vorbit.

Referitor la cea de-a doua dvs. întrebare: dacă expresia folosită de mine, ”marele luminător de conştiinţă hotărât de Dumnezeu pentru naţiunea română”, consideraţi că este inadecvată pentru Eminescu, vă rog să-mi sugeraţi dvs. cum s-ar cuveni să calific **un om care, în doar ”două” vorbe spus:**

- este părintele ideologiei naţionale moderne în evoluţia noastră;

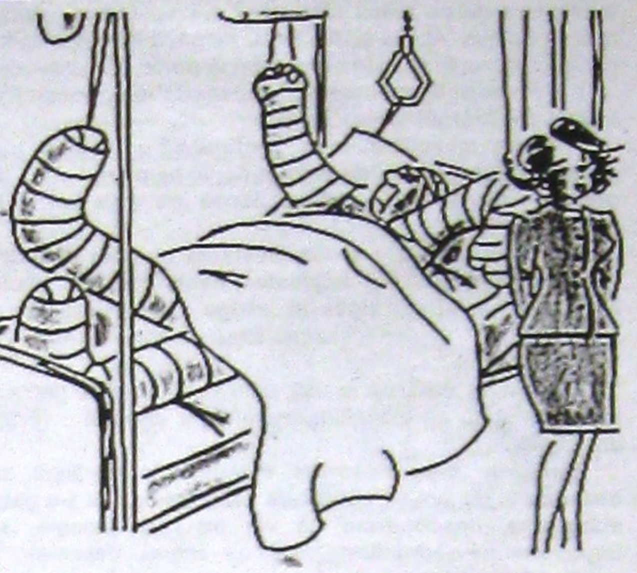
- care dintre toate geniile neamului românesc **rămâne şi azi singurul care a investigat toate domeniile de activitate fundamentale naţiunii şi a avansat soluţii pentru propăşirea lor;**

- şi care şi-a întemeiat întregul sistem de gândire (străbătut de la un capăt la altul, ca de un fir roşu, de primatul adevărului şi al iubirii de neam) pe valorificarea organică a raporturilor dintre naţional şi universal, conţinutul său potenţând **experienţa şi tradiţia românească**, prin ceea ce le este compatibil şi le-ar putea fi folositor, din marele izvor de înţelepciune: omenirea.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Nicolae Badea

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ
- ADDENDA -

SCURTĂ INTRODUCERE

Din păcate, **concepţiile şi faptele lui H. Sima fac ravagii şi azi** în sânul Mişcării, spărgându-i unitatea, şi, ceea ce este şi mai grav, **debusolează tineretul**.

Concepţia de bază legionară este afirmarea deschisă a adevărului, indiferent de conjuncturile politice efemere, iar **tineretul României, de azi şi de mâine**, purtătorul celor mai înalte idealuri româneşti, naţionaliste şi creştine, **trebuie să ştie bine ce a fost - şi ce *trebuie să fie* - Mişcarea Legionară, şi care este adevăratul drum.**

Legiunea *Arhanghelul Mihail* nu poate avea alte principii decât cele trasate de Fondatorul ei; în caz contrar, ar deveni orice altceva, dar numai Mişcare Legionară nu s-ar mai putea numi. Pentru salvarea patrimoniului politic şi moral al Mişcării Legionare trebuie combătut acest spirit simist, dizolvant, tendenţios, **de falsificare a doctrinei legionare** şi a istoriei, care se observă şi la anumiţi inşi chiar din rândurile Mişcării, care **încearcă, prin fel de fel de scrieri, să ascundă, sa justifice şi să împovăreze Legiunea cu toate isprăvile lor, nedemne şi incompatibile cu linia legionară**; ocolirea, ascunderea sau învăluirea lor într-un "mister" inexplicabil, ca şi justificările (perfide sau puerile) contrastează violent cu etica legionară.

În **completarea serialului** prezentăm trei scrisori adresate fostului Comandant al Mişcării, care rezumă **atitudinea legionarilor faţă de abaterile simiste de la linia Căpitanului.**

DESPĂRŢIREA DE SIMA

Scrisoarea adresată lui Sima de PETRE VĂLIMĂREANU (instructor legionar, şeful legionar al jud. Muscel):

"M-am simţit jignit în suflet: cum puteam da ochii cu camarazii din ţară – ei în cârje, noi în decoraţii? (...)

O avansare în Garda de Fier este o recomandare pe care Mişcarea o face poporului român; ea îşi pregăteşte elementele de elită ca s-o reprezinte demn şi le înfăţişează, prin avansare, naţiei: iată oamenii mei, iată stegarii mei; în orice împrejurare grea te vei afla tu, naţie română, să te orientezi după aceştia; ei mă reprezintă. (...)

Au fost avansaţi toţi cei care au afirmat de zece ori pe zi că sunt cu Dvs., au făcut spionaj în numele Dvs., au fost pedepsiţi pentru <u>legile călcate în numele Dvs.</u> (sub acest aspect se pare că se răsplăteşte cu grade legionare un devotament personal, dar să dea Dumnezeu să nu aveţi vreodată nevoie şi de fapta lor): (...)

Cel ce va voi de acum să intre în Mişcare va studia, natural, mostrele pe care ea le împinge în faţă. Şi vor veni acei ce îşi vor găsi afinităţi. **Vrea cineva să devină mare în Legiune? Nu-i trebuie nici una din încercările prescrise de Căpitan, nici o virtute omenească, poate să calce toate legile, să saboteze toţi şefii, numai să stea bine cu arendaşii numelui Dvs.**

Avansările recente reprezintă oglinda fidelă a decăderii în care tot coborâm de câţiva ani încoace. Este imposibil să desluşeşti în ele criteriul legionar. (...)

Dacă Mişcarea **nu ne poate garanta nici minimum care poate să stea la baza oricărei acţiuni idealiste – dreptatea** – nu vedem de ce am mai agitat ţara, de ce am mai chinuit familiile şi pe noi cu amăgeli. O stare mediocră putea exista şi fără zvârcolirea noastră. (...)

Gluma că s-ar fi **acordat grade în vederea faptelor *viitoare***, dacă s-ar lua în serios, **ne-ar vâri de-a dreptul printre eroii lui Budai-Deleanu, care înaintau numai precedaţi de carele cu bunătăţi...** (...)

Examinând avansările de la Viena, se constată fără greutate că intenţia Căpitanului a fost complet neglijată, renunţându-se la strădania de a se crea, în sfârşit, un capăt de istorie. Mai mult, impresia generală e că **în locul unui gând de proporţii căpităneşti a domnit intenţia foarte modestă a întăririi unei poziţii personale.** Dacă e aşa, nu ştiu ce legionar se va putea simţi solidar cu Mişcarea în slujba şefului, după ce pornise la drum cu dorul Mişcării în slujba Neamului.

Promovarea linguşelii, camarila, lupta fratricidă, spionajul, ura, politicianismul sunt mizerii în care înoată omenirea de mii de ani. Apariţia noastră în aceste domenii e complet inutilă. Toate sistemele acestea au fost rafinate la maximum de alţii şi sunt arhibrevetate. **Noi trebuie să ne conturăm altfel identitatea, altfel să ne justificăm existenţa. Nu rămânem viabili decât ţinându-ne morţiş de drumul Căpitanului.** (...)

Nu vremurile au sfărâmat Mişcarea, ci cancerul interior. În zadar ni se distrage atenţia de la pricinile adevărate. O Legiune tare biruie vremurile; una bolnavă sucombă chiar şi în cele mai trandafirii condiţii.(...)

Brigadirii (n. n.. denumirea dată celor din clica personală a lui Sima) ştiau ce ştiau când vorbeau în lagăr de ***"drojdia Căpitanului"*** şi ***"elita Comandantului"***. **Dar dacă le pun faţă în faţă e descurajant.** Afară de cazul că vorbele şi-au pierdut sensul. **Văd pe Căpitan înconjurat de Moţa, Clime, Banea, Cantacuzino, Cristescu – alături de Comandantul cu Borobaru, Coniac, Lică, Ion Chira, Popa Nicolae...**

Pe atunci ne lipea unul de altul o camaraderie inundată de dragoste, astăzi excelăm prin spirit poliţist, spionaj, secăturism. (...)

Domnule Comandant, eu nu voi înceta de a lupta din răsputeri pentru revenirea la seninătatea şi seriozitatea vieţii legionare de altădată, care este posibilă de vreme ce a mai fost. *(...)*

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!"

30 sept. 1944

Scrisoarea adresată lui H. SIMA de trei comandanţi-ajutori legionari de pe vremea Căpitanului: av. LAURIAN ŢÂLNARIU, dr. VICTOR APOSTOLESCU, av. VIRGIL POPA:

"După mult zbucium sufletesc şi cu inima îndurerată, subsemnaţii comandanţi-ajutori ai Căpitanului, vă facem cunoscut pe această cale gândurile noastre. Conştienţi de răspunderea morală ce apasă pe umerii fiecărui legionar, de a păstra intact patrimoniul Mişcării Legionare pentru generaţiile viitoare, **nu putem fi nepăsători faţă de următoarele grave abateri de la principiile trasate de Căpitan:**

a. - **Încălcarea legilor ospitalităţii, onoarei şi camaraderiei**, de către acela care avea datoria sacră să vegheze la respectarea lor; *(n. n.: este vorba despre adulterul comis de Sima în 1948 cu soţia unui camarad, aviatorul Andrei Costin, care-l găzduise şi cărase cărbuni în spinare ca să-l poată hrăni pe Sima);*

b. - **Nerezolvarea** şi bagatelizarea acestei chestiuni de onoare din anul 1948 şi până astăzi;

c. - **Specularea spiritului de disciplină şi dragoste** faţă de Căpitan şi Legiune, a camarazilor, **pentru a trece sub tăcere fapta degradantă;**

d. - Procedeul incorect, prin care se încearcă **înăbuşirea oricărui protest firesc legionar contra păcatului comis;**

e. - Acordarea de **grade şi funcţiuni în cazuri similare de imoralitate;**

f. - **Încercarea**, lipsită de modestie, **de a se identifica persoana dvs. cu Legiunea şi Neamul Românesc**;

g. - Încercarea de a crea **o nouă "elită" legionară**, avându-se în vedere - în multe cazuri - **gradul de servilism faţă de persoana dvs., şi nu devotamentul pentru Legiune;**

h. - **Sfărâmarea unităţii legionare prin crearea unui sistem sectar**, căruia singur i-aţi căzut prizonier;

i. - Atmosfera bolnăvicioasă de **suspiciune şi politicianism**, cultivată de sus în jos, în rândurile legionare;

j. - **Renunţarea intenţionată la structura firească a Mişcării Legionare, care, din lipsa unui organ consultativ şi de control, a cauzat diminuarea simţului de răspundere, domnia bunului plac în acţiunile întreprinse şi alunecarea pe panta periculoasă a infructuoaselor speculaţii politice.**

Toate aceste constatări ne determină pe noi, care v-am urmat şi la bine şi la greu - **din dragoste faţă de Căpitan şi de întregul şir de eroi şi martiri legionari**, din dragoste faţă de Legiune - căreia, prin actul săvârşit, îi răpiţi prestigiul şi însăşi raţiunea ei de existenţă, să **vă cerem:**

I) - Să renunţaţi la comanda Mişcării Legionare;

II) - Să dovediţi credinţa în linia Căpitanului, respectându-i porunca: *„<u>Dacă eşti om cu păcate</u>, şi te cheamă sufletul spre îndreptare, botează-te acum, <u>îndreaptă-te</u>. <u>Ai însă bună cuviinţă şi păstrează-te pe linia a 2-a</u>."*

(Cărticica şefului de cuib, pag. 103, punctul 7, Colecţia „Omul nou", 1952).

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!"

22 nov. 1953

Scrisoarea adresată lui H. SIMA de VASILE IASINSCHI (comandant legionar, şeful legionar al regiunii Bucovina în vremea Căpitanului, ministru al Muncii în perioada sept. 1940 – ian. 1941, devenit adjunctul lui Sima după 1945):

Domnule Comandant,

(...) Mişcarea Legionară trece printr-o criză de vreme îndelungată. Ţi-am mărturisit-o cu dragoste şi bunăvoinţă dezinteresată în mai multe rânduri **rugându-te să înclini către** o schimbare de sistem şi **un început de**

acțiune nouă, clară și precisă, dreaptă și corectă.

(...) Criza a continuat să se mărească prin câte s-au adaos aceluiași **procedeu abuziv, arbitrar și tiranic.**

Ultima rămășiță de speranță ce-am purtat-o în suflet pentru o îndreptare de pe calea rătăcirilor s-a spulberat, când ai venit pentru prima dată în Spania. Atunci și mai târziu mi-am dat seama definitiv că nu se schimbă nimic, ci, dimpotrivă, **răul curge mai departe**, cu o intensitate neobișnuită.

(...) Poate că în subconștient mai rămăsese vreo urmă din **cât am dorit să te întorci din drumul pierzaniei.**

Ți-o spun cu toată durerea: **continui să greșești în calitate de Comandant al Mișcării Legionare, de șef politic, și pe planul etic - deci al caracterului și onoarei -** menite prin funcțiunea lor să împrăștie fericire și voie bună între toți, până la periferie.

Acțiunea, pornirile și manifestările ce le-ai dovedit în cursul anilor au redus tot mai mult din dragostea, camaraderia și elanul ce ne însuflețeau. Neîncrederea, **suspiciunea și intriga** puse în mișcare sub diferite forme au nimicit căldura, prietenia și acea stare de spirit care ne-a legat laolaltă, oriunde ne găseam. (...)

A dispărut criteriul moral, care este impulsul pentru un ideal de viață, în baza căruia să ne modelăm existența; a dispărut corectitudinea sufletească și dezinteresul. (...)

Rândurile s-au desprins demult. Ele continuă să se macine între **deziluzie** și dorința de îndreptare. Intre cei de sus s-a oploșit vrajba; **cei în subordine, descoperind că via nu mai rodește, s-au răsculat împotriva nevrednicilor**; mulți au rămas deprimați, iar **câțiva continuă să te apere.**

Conducerea nu este capabilă să frâneze, să îndrepte, să armonizeze, să dirijeze. In realitate ea a încetat să existe de mult timp. Substituindu-te ei de unul singur, în baza funcțiunii de Comandant al Mișcării, ai dărâmat, c-o implacabilă încăpățânare, ultimele resorturi ce ne mai țineau împreună.

O ieșire din acest haos se impune. Ne obligă legile care stau la temelia Legiunii. Aceasta vrea să se salveze și noi trebuie s-o ajutăm. E datoria care ți se impune, înaintea oricui.

Semne s-au arătat din toate părțile și a le disprețui nu ne este permis. Prin acestea vorbesc tot trecutul și toată jertfa de eroi, martiri și mucenici. **Mișcarea Legionară, falnică, și mândră, severă și exigentă, trăiește din respectul realităților, din iubirea adevărului, din cultivarea sentimentului de onoare,** din promovarea elementului moral, din toată legiuirea ce-a fost concepută și rânduită pentru rezistență în veac; altfel, nu mai este ea! **Respectarea ei de toți, de la cel mai mare până la cel mai mic. e regulă de viață.** (...) A refuza să ne punem faptele în armonie cu interesele societății este o scădere pe care Legiunea n-o tolerează.

A crede că putem fugi de răspundere, indiferent cum și de unde apasă aceasta, **înseamnă să fii sclavul unor pasiuni inferioare, al unor principii destructive**, al unor impulsuri egoiste. **Legiunea urmărește tocmai contrariul:** fiecare să evolueze pe linia sentimentului de noblețe, al dezinteresării, al respectului, al dreptății, al corectitudinii. "***Corect din toate punctele de vedere: în raport cu el, în raport cu lumea din afară, în raport cu organizația, în raport cu camarazii, în raport cu Țara, în raport cu Dumnezeu***". Noi trebuie să purtăm pecetea de "om corect".

Și totuși, ca oameni suntem supuși greșelilor. **S-au făcut multe; ni le-am iertat**, ni s-au trecut cu vederea, **în credința și speranța că vor fi avertismente, părere de rău și experiență**.

Sunt însă abateri grave care, săvârșite în momente de turburare a minții - așa cum ți s-a întâmplat - cer să fie ispășite prin pedeapsă.

Iar dacă aceasta nu vine în mod normal, ea se profilează într-o formă mai urâtă, mai degradantă, mai pustiitoare pentru suflete și oameni din jur, care se trezesc ca dintr-un vis urât.

Dovezile ce s-au produs și câte au putut să ajungă până la mine sunt grăitoare. (...) Judecând toate agitațiile și necazurile din Mișcare ți-am scris pe la începutul lui oct. ' 53, că inițiativa întru rezolvarea lor îți aparține. Ea nu s-a produs, așa cum mă așteptam. (...) Ce să înțelegem prin modificarea de structură a Mișcării din străinătate, conținută în Circulara din 28 oct. 1953? Cum s-o judecăm ultima, cea de la 8 nov. 1953? In fața lor am rămas înmărmurit și revolta mea n-a fost mică. Eu nu le aprob!

Ai încercat să aplici violența față de nemulțumirile ce s-au întins peste tot. Ori, eu am convingerea că **Legiunea s-a născut ca o reacțiune împotriva răului, pentru apărarea libertății și adevărului; deci nu este îngăduit să le înăbușim cu piatra arbitrarului**; ci dimpotrivă, avem obligația să continuăm a ne pune pieptul, ocrotindu-le. **Așa vom fi vrednici să vorbim de piepturile ciuruite de gloanțe ale elitei legionare.** (...)

Datoria elementară a legionarului este să spună adevărul, în toată libertatea, cu toată cuviința, considerația și sinceritatea; resping obrăzniciile și exagerările. **De la acest lucru, de-a spune adevărul, nu ne poți împiedica.**

Fiecare avem o răspundere și toți laolaltă purtăm destinul Mișcării, căreia ne-am închinat viața. De ea nu ne despărțim, orice soartă ne-ar fi dată.

După ani grei de activitate și colaborare, câtă a fost pozitivă - uneori și negativă, după greșeli ce se iartă și păcate peste care nu se poate trece, vreau să cunoști atitudinea mea.

(...) **n-ai dreptul să faci orice, dacă ești Comandant al Mișcării; pentru că ea, Mișcarea, nu suportă abuzuri. Ea vrea să fii corect și prezent, și s-o ajuți în acest grav moment, pentru care porți mare vină.**

Sus, în jurul persoanei proprii ai organizat, cu calcul, perseverență și scop, o camarilă ce lucrează într-un anumit spirit, **și-ai creat artificiul unui mit peste și împotriva Mișcării Legionare**, pentru ca acest cuplu nenorocit și anormal să acționeze arbitrar și disprețuitor de legi, aspirații și curate intenții legionare; iar jos ai lăsat o masă împrăștiată în toate părțile, abătută și tolerantă, pe cât din credință și disciplină, pe atât din răbdare și rușine, care se zbate deznădăjduită, de-a cunoaște adevărul și rostul ei propriu.

Nimeni nu ți-a sărit în spate - precum îmi scrii - dimpotrivă, altceva s-ar putea spune prin ce-ai provocat: **ai adus Mișcării atâta rău, cât n-a putut să-l facă nimeni, în anii din urmă.**

Gândește-te bine și raționează că reacțiunea ce s-a pornit de pretutindeni e un semn de sănătate morală ce ne avertizează pe toți să revenim la linia cea dreaptă și creștină, linia Căpitanului. De ea trebuie să ții socoteală.

E ceasul suprem. **Judecă-te mai întâi singur, mai ales din poziția ce o ai**; fii *"omul judecător în propria sa cauză, drept și sever cu sine însuși"*.

Situația este așa de gravă încât eu, după o lungă meditare a acesteia, m-am hotărât să-ți atrag atenția că e momentul când trebuie salvată Mișcarea, dacă vrem ca ea să mai aibă eficacitate și valabilitate.

Mișcarea nu constă în voința unei singure persoane, șeful ei, care trebuie să fie expresia stării de conștiință a comunității întregi, și nici în forța prietenilor care te ajută să rămâi încărcat cu greșeli și păcat. Mișcarea este un mănunchi de valori spirituale, este o stare de spirit, care anticipează o lume nouă, ieșită dintr-o prefacere lăuntrică a sufletului omenesc. "Există o manifestare politică a Mișcării Legionare, și o manifestare culturală, și una socială, și alta morală", cum spune Puiu Gârcineanu. Toate acestea, și câte mai sunt, rămân unite întreolaltă printr-o mare taină, care pune în acțiune **puterile latente ale legionarilor la lumina zilei și nu în subterană, așa cum vrei să procedezi,** judecând după atitudinea din urmă. **Mișcarea nu este și n-a fost din capul locului clandestină și conspirativă. Aceste atribute i le-au dat dușmanii.** A fost nevoie de zbucium, de suferință și jertfă multă, ca să iasă de sub acuza incompatibilă cu spiritul ce o animă. **Deci nu înțeleg ca Mișcarea să-și întrerupă activitățile prin suspendare sau renegare**; ci acestea trebuie completate și amplificate în conformitate cu cerința timpului, eliminând orice impediment sau anormalitate.

De aceea îmi îngădui ca în fața dezastrului ce-l privim cu durere și neliniște **să-ți pun câteva întrebări:**

Ce măsuri ai luat pentru îndreptarea situației? (...)

În ce fel răspund legionarii care greșesc față de Mișcare, începând cu Șeful ei?

Ce sancțiuni s-au aplicat celor vinovați - după judecarea fiecăruia - care au contribuit la compromiterea și degradarea ei; și

Cum ai înțeles să-ți rezolvi vinovăția proprie?

Există o Circulară a Căpitanului din anul 1935, sub titlul "pedeapsa legionară", în care spune:

"*Voiesc prin aceasta să fac* ***tuturor legionarilor*** *educația în sensul de a ști, atunci* ***când greșesc sau se abat de la linia legionară, să-și recunoască greșeala, să-și plătească pedeapsa...***

Nu e nimeni pierdut când primește o pedeapsă; ***suntem cu toții pierduți atunci când închidem ochii la greșelile legionarilor, pentru că ne sfărmăm linia de viața legionară****, legile noastre, în virtutea cărora trăim ca legionari în lume.*

Vom scoate însă noi legionarii un alt om pe care-l vom opune omului laș, omului vechi, și care zice. "răspund!"

Răspunde deci, Domnule Comandant, în acest moment al istoriei legionare; te rog eu și așteaptă o lume întreagă, pentru ca să se împlinească voia Căpitanului și să se adeverească cuvântul lui; **pentru ca să se mențină și să se desăvârșească unirea, pentru ca să ne regăsim liniștea și echilibrul înăuntru**, și **să câștigăm prestigiu în afară**; ca să dispară vrajba din mijlocul nostru și să ne întindem mâna frățește ca pe vremuri; ca insinuarea și intriga să nu fie arme de războaie între noi și dincolo de marginea noastră; ca pizma, **ambiția deșartă și viclenia politicianistă să nu ne mai deformeze sufletele**; pentru ca virtutea cu deprinderea voinței pentru bine, adevăr și frumos să ne încălzească din nou inima și să ne lumineze mintea cuprinzătoare de gânduri mari și dezinteresate; **pentru ca Legiunea să prospere după normele etice de viață legionară, stabilite de Căpitan dintru început.** (...)

Ca încheiere a acestor puține considerații, pentru acest moment greu, cred că **este nevoie să tragi consecințele situației generale din Mișcarea Legionară**, lăsând ca cei indicați de opinia răspunzătoare **să oprească actuala stare în descompunere**, să structureze diformitatea prezentă, să avizeze asupra conducerii și să procedeze la refacerea unității. - adică să restabilească ordinea normală.

Personal îți mărturisesc cu multă mâhnire că nu te mai pot urma în condițiile ce le-ai creat. (...)

Ți-am dat tot respectul în calitatea de Comandant al Mișcării Legionare, ce ai deținut-o. Te-am apărat de multe ori, și când ai știut și când n-ai știut, **având conștiința că apăr Legiunea, dar același lucru l-am simțit și atunci când am refuzat s-o fac; cu atât mai mult astăzi**, când pe calea ce-o urmez de un sfert de veac și chiar mai înainte, ***continui să-mi port crucea mai departe în același scop, cu același obiectiv și cu totul dezinteresat.*** (...)

Trăiască Legiunea și Căpitanul!"

18 ian. 1954

Așa cum reiese din scrisorile de mai sus, ale celor care au stat și sub comanda Căpitanului, și sub cea a lui Sima, putând astfel face comparație, **simismul înseamnă abuz, minciună, fugă de răspundere, incorectitudine (chiar și față de proprii camarazi), politicianism sterp, intrigă etc. – în totală opoziție cu linia legionară.**

Colinde

extrase din **CARTEA SATULUI** nr. 21 – "**COLINDE**", o culegere întocmită de unul dintre marii noştri **folclorişti**, ***George Breazul*** – Ed. "*Scrisul Românesc*", Craiova, **1938**

"Ia, sculaţi, boieri mari,
Florile dalbe,
Sculaţi voi, Români plugari,
Florile dalbe,
Că vă vin colindători,
Florile dalbe,
Noaptea pe la cântători,
Florile dalbe.

Şi v-aduc un Dumnezeu
Să vă mântuie de rău:
Un Dumnezeu nou-născut
Cu flori de crin învăscut,

Dumnezeu adevărat,
Soare-n raze luminat.
Sculaţi, sculaţi, boieri mari,
Sculaţi voi, Români plugari,

Că pe cer sa arătat
Un luceafăr de-mpărat,
Stea comată, strălucită,
Pentru fericiri menită."

(colind din ARDEAL)

"O, Iisuse, lume dulce,
Te-ai spăşit pe Sfânta Cruce.
Şi Te-ai dai în chip de rob,
Şi ne-ai scos pe noi din foc.
Şi Te-ai dai în chip de slugă,
Şi ne-ai scos pe noi din muncă.
Şi Te-ai dat în chip de-argat,
Şi ne-ai scos pe noi din iad.
Doamne Iisuse Cristoase,
Tu eşti raza prea frumoasă
Şi soare prea luminos.
Iar naşterea lui Cristos
Să ne fie de folos."

(colind din BASARABIA)

"Sus, boieri, nu mai dormiţi,
Vremea e să vă gătiţi.

Casa să vi-o măturaţi
Şi masa s-o încărcaţi,

Că S-a născut Domn frumos,
Numele lui e Cristos."

(colind din DOBROGEA)

"Steaua spre Răsărit străluceşte,
Steaua Împăratului se iveşte.

Steaua cu raze mari luminează
Sfânta Naştere adeverează.

Că S-a Născut azi Cel Preaveşnic,
Mesia Cristos Cel Preaputernic.

Din Fecioara Maria Curată,
Astăzi lumea este desfătată."

(colind din OLTENIA)

"După dealul cel mai mare,
Velerim şi Veler Doamne,
Răsărit-a mândrul soare.

Mândrul soare nu era,
Ci era o mânăstire,
Cu pereţii de-alămâie
Şi cu uşa de tămâie.

Dar într-însa cine şade?
Moş Crăciun cu Moş Ajun,
Cu barba de ibrişin,
Cu mustăţile de fân.

Moş Ajun îi tot spunea:
„Mergi, Crăciune, la-mpărat,
Că-i târziu şi a-nnoptat".

Ce ne-aduce Moş Crăciun?
Tot ce e frumos şi bun."

(colind din MOLDOVA)

***

PLUGUŞOR 2006

de la *ţăranul nostru poet*, GRIGORE POPOVICI din RĂDĂŞENI

Aho, ahoo, sosit-am iară,
Toţi cu dragoste de ţară.

Avem pluguri năzdrăvane,
Îndemnând ai noştri boi
Brazde negre să răstoarne
Mai adânc peste ciocoi.

Ascultaţi urarea noastră
De pe plaiuri, de prin munţi,
În ograda dumneavoastră,
Feţi frumoşi şi moşi cărunţi!

Mai pocniţi, feciori, din bice,
Şi sunaţi din clopoţei;
Peste nas şi peste moace
Mai plesniţi-i pe mişei;
Mai îndemnaţi, flăcăi, hăi, hăii!

La mulţi ani cu sănătate
Noi vă zicem an de an
Şi să nu-l uităm, de-a pururi,
Pe al nostru Căpitan.

Spiritul să-i reînvie,
C-a fost falnic, legendar;
Să clădim o Românie
În veşmânt legionar.

"Anul bun vouă vă fie: / La mulţi ani cu bucurie! / Streaşină de mentă creaţă, / Dumnezeu vă deie viaţă! / Streaşină de busuioc, / Rămâi, gazdă, cu noroc! / Foaie verde mederean, / S-ajungem, de-amuntr-un an!" (colind din BUCOVINA)

"Să trăiţi, / Să înfloriţi / Ca un măr, / Ca un păr, / Ca un fir / De trandafir, / Tare ca piatra, / Iute ca săgeata, / Tare ca fierul, / Iute ca oţelul, LA ANUL ŞI LA MULŢI ANI!" (colind din MUNTENIA)

Iubiţi cititori, vă adresăm din suflet tradiţionalul "LA MULŢI ANI!" cu multe bucurii şi realizări! Şi, în plus, sănătate! Vă dorim să trăiţi şi să înfloriţi în credinţa strămoşească, să fiţi tari ca piatra în faţa tuturor necazurilor şi duşmanilor!

Redacţia

COMITAGIII- UN SUBIECT TABU PÂNĂ ÎN DECEMBRIE 1989

La începutul anilor '40, copil fiind, am auzit un fel de basm cu Făt Frumos şi Zmeul Zmeilor cel rău, eroii fiind românii şi, respectiv, bulgarii.

Se mutase în casa noastră un plutonier de jandarmerie cu soţia şi cei doi copii, venit **din Cadrilaterul recent cedat**, mai precis **din Bazargic**; la nenumăratele partide de table jucate cu tatăl meu, îi **povestea cu lux de amănunte luptele pe care le-a dus împotriva hoardelor de bulgari înarmaţi care terorizau mai toate aşezările umane.** Ascultam cu mult interes cele relatate, mă fascinau luptele duse, inconştient că acestea se soldau de foarte multe ori cu vărsare de sânge şi morţi.

Peste cca. douăzeci de ani, fiind ziarist debutant, am auzit din nou de agitaţiile etnice din perioada interbelică din Cadrilater, **cei răzvrătiţi, bulgarii, numindu-se *COMITAGII*.**

Un coleg din redacţie, aflat în pragul pensionării, fusese director de şcoală într-o comună aflată în sudul Balcicului, lângă frontieră, pe nume Ecrene. Îmi povestea că oameni mai înstăriţi ca în Cadrilater nu găseai în România, cel mai sărac om având minim 5 hectare de pământ, oi, vite, şi zeci de păsări; nevoiaş era numai cel căruia nu-i plăcea munca. Pretutindeni erau fructe, fel de fel, pescării, în fiecare sat se găsea câte o cafenea, plină la orele serii, unde se serveau prăjituri făcute după reţete turceşti, pe bază de miere de albine şi nucă, şi renumita bragă.

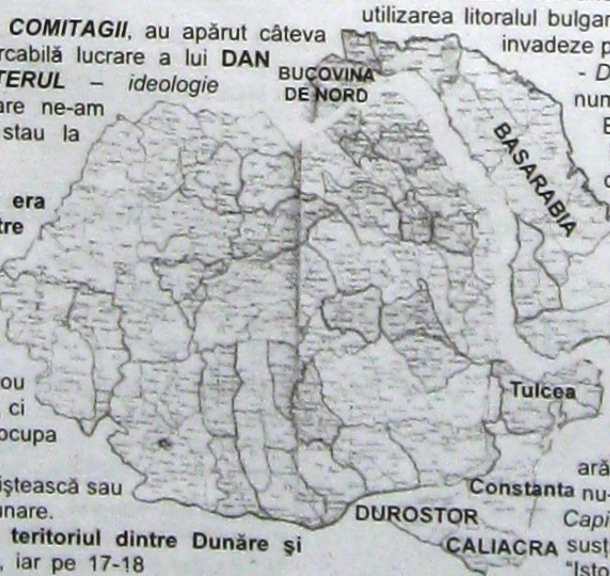
Totul era într-o perfectă armonie şi avea o prospeţime neobişnuită fiindcă "*aici îşi rupsese Dumnezeu sacul cu bunătăţi*".

Liniştea era deseori întreruptă, mai cu seamă noaptea, de hoardele de BULGARI înarmaţi, pe nume *COMITAGII*, care voiau ca prin acţiunile lor extremiste să determine populaţia română să părăsească sudul Dobrogei, iar cele două judeţe, DUROSTOR şi CALIACRA, să se unească cu Bulgaria (care le stăpânise până la războiul balcanic din 1913).

Pentru a nu strica prietenia dintre liderii comunişti Ceausescu şi Jivkov, cuvântul "comitagii" era total necunoscut în lucrările de istorie. Ca să se "dreagă busuiocul" întrucâtva, un film românesc intitulat "*Salata*" , după o schiţă a lui *Petru Dumitriu*, a avut ca scenariu capturarea unor bulgari şi pedepsirea lor de către şeful de post de jandarmerie, fără însă a se preciza de ce anume, punând astfel într-o lumină proastă organele de ordine ale statului român de acum 70 de ani.

Iată însă că prăbuşirea regimului comunist de cumplită cenzură a permis cercetătorilor istorici accesul liber la documentele zăvorâte cu lacăte grele şi, ca atare, istoria a început să se mai scrie şi cu cerneala adevărului istoric.

Pe această temă, a **crimelor comise de *COMITAGII***, au apărut câteva studii în revistele de specialitate, şi o remarcabilă lucrare a lui **DAN CĂTĂNUŞ**, intitulată sugestiv "***CADRILATERUL*** – *ideologie cominternistă şi* ***iredentism bulgar***", din care ne-am permis să extragem ideile de bază care stau la redactarea acestui articol.

Deşi structura populaţiei din Cadrilater era preponderant românească (54% dintre locuitori), bulgarii reprezentând un procent de 13%, **sub auspiciile guvernului de la Sofia s-a format în 1920 un comitet de propagandă iredentist intitulat "*Dobrogea*"**, având în frunte, printre alţii, pe preşedintele *N. Drumov*, bancher şi cerealist, care avea un birou de informaţii cu sucursale nu numai în Bulgaria, ci şi în toate marile oraşe din Europa, şi care se ocupa cu apeluri, proteste, memorii.

Războiul recent terminat nu avea cum să liniştească sau să calmeze spiritele dornice de revanşă şi răzbunare.

Precizez că **în timpul războiului, întreg teritoriul dintre Dunăre şi Marea Neagră a fost sub ocupaţie bulgară**, iar pe 17-18 dec. 1917, la Babadag, ***Congresul pan-dobrogean a adoptat o moţiune pentru anexarea întregului spaţiu dobrogean la Bulgaria.***

După încheierea păcii s-au organizat nuclee în Cadrilater cu rolul de a stârni nemulţumiri, de a perturba ordinea publică şi de a exploata situaţia, spre a forma convingerea că populaţia nu suporta administraţia românească şi, în consecinţă, regiunea trebuia redată Bulgariei, pentru pacificarea spiritelor.

Guvernul de la Sofia subvenţionase toate aceste acţiuni care aveau în principal trei scopuri:

1) o presiune permanentă asupra populaţiei, pentru a acţiona la ordinele societăţii "Dobrogea" - şi pedepsirea în caz de nesupunere;

2) **terorizarea elementului turco-tătar şi românesc pentru părăsirea regiunii**;

3) **crearea de situaţii încordate care să ducă la măsuri excepţionale, iar acestea să fie prezentate ca acţiuni de terorizare şi prigoană a populaţiei bulgare de către statul român.**

În caz de război între România şi Bulgaria, unităţile de comitagii trebuiau să distrugă comunicaţiile şi lucrările de artă, să producă incendii la obiectivele industriale şi panică în rândul populaţiei civile.

Să nu omit că **numele de *COMITAGII* l-au dat turcii grupurilor înarmate ale bulgarilor care comiteau raiduri teroriste** pe teritoriile ocupate de turci, în special în Macedonia, care la nevoie, puteau acţiona alături de trupele regulate.

În anul 1925, în cadrul societăţii "*Dobrogea*" a luat fiinţă **o aripă denumită D.R.O. (organizaţia revoluţionară dobrogeană), cu caracter comunist, subvenţionată de Moscova, care trebuia să producă în România ample mişcări sociale**, chiar anarhice, dacă era posibil, **scopul fiind "să grăbească prăbuşirea sistemului social în fiinţă" şi, odată cu aceasta, să anexeze Dobrogea la statul bulgar.**

Fostul şef al Serviciilor Secrete Române, Mihail Moruzov, a descoperit chiar prezenţa unor experţi sovietici în materie de informaţii; informaţiile culese urmau să fie transmise Marelui Stat Major Bulgar.

Numărul atacurilor comitagiilor din perioada 1923-1932 a fost de câte sute, cele mai multe în primii trei ani: 120 de atacuri în 1923, 121 în 1924 şi 115 în 1925.

- **Pentru contracararea acţiunilor comitagiilor, statul român a hotărât să colonizeze macedo-români în Dobrogea, oferindu-le pământ, case şi animale pentru a deveni agricultori.**

Cartea de care am amintit, "*Cadrilaterul – ideologie cominternistă şi iredentism bulgar*", prezintă cititorului un număr de 173 documente, care mai de care mai interesante:

- *Documentul nr. 34 din 11 sept. 1923* arăta cum se formase un nucleu comunist şi agresiv în comuna Kemanlar; nucleul avea arme, grenade, benzi cu cartuşe, şi era constituit din bande de 30-40 de oameni; aceste bande au făcut câteva jafuri şi victime, dispărând apoi peste graniţă, în Bulgaria. Sunt nominalizaţi capii acestor bande, care în cursul lunilor iunie şi iulie lansaseră numeroase atacuri asupra pichetelor de grăniceri şi satelor din vecinătatea frontierei.

- *Documentul nr. 58 din 26 mai 1927* prezintă nota informativă a Inspectoratului General de Siguranţă Constanţa cu privire la *oferta guvernului sovietic de a sprijini Bulgaria să intre în posesia Dobrogei, dacă între cele două ţări se vor stabili relaţii comerciale şi diplomatice*. În cazul unui eventual război româno-rus, bulgarii ar fi trebuit să înlesnească flotei ruseşti utilizarea litoralul bulgar al Mării Negre, pentru debarcarea de armate care să invadeze pe uscat Dobrogea.

- *Documentul 82 din 8 sept. 1930* conţine o listă lungă de nume bulgăreşti. Sunt comitagii care apăreau la Curt-Bunar, lângă Siliştea, şefii bandelor teroriste fiind învăţătorul Buzduganov din Alfatar şi Ghilov, învăţător din Habarug, care aveau în subordine 30 de iredentişti, toţi prinşi de jandarmerie şi identificaţi.

- *Documentul nr. 149 din 4 apr. 1940* prezintă *raportul Biroului de Siguranţă din Siliştea, cu privire la starea de spirit din această regiune, în urma discursului lui Molotov*, şi raportul activităţii mişcărilor comuniste. Se arăta, printre altele, cum comuniştii Daciu Vâlcev şi Stoian Dulev umblau prin târguri, luau contact cu ţăranii, făcând astfel propagandă de la om la om, dându-le instrucţiuni.

- *Documentul 141 din 15 apr. 1940* este amplu, arătând cum avocaţii comunişti Minev şi Iliev din Bazargic nu-şi ascundeau intenţiile iredentiste, cum *un anume Capitanov combătuse pe istoricul Nicolae Iorga* (Capitanov susţinuse că savantul român, într-o conferinţă intitulată "Istoria Dobrogei", ar fi invocat date istorice "eronate" pentru a demonstra că Bulgaria nu avea nici un fel de drept faţă de regiunea revendicată); tot acest Capitanov afirma că psihoza de război nu depinde decât de o scânteie care poate lua naştere cu multă uşurinţă în conflictul armat ce se desfăşura în Europa.

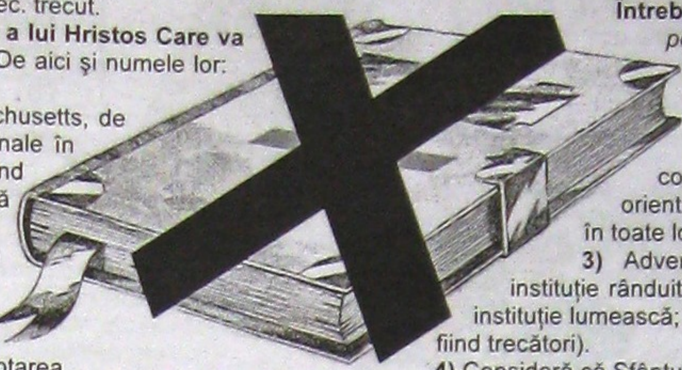
- *Documentul 157 din 13 aug. 1940* - se referă la poziţia URSS cu privire la tratatele româno-bulgare în problema cedării Dobrogei de Sud Bulgariei. Se arată clar că *revendicarea Bulgariei era considerată de URSS ca justă* şi pe deplin fundamentată.

- *Documentul 160 din 15 aug. 1940* este cel mai amplu, bine documentat, arătând acţiunile iredentiste pe faţă în urma revendicărilor teritoriale ale Bulgariei faţă de România, *membrii Ambasadei Bulgare din Bucureşti venind în contact direct cu locuitorii bulgari şi îndemnându-i la agitaţie.*

Emilian Georgescu

Diverse

PERICOLUL SECTELOR - ADVENTIŞTII

Denominaţiunea a apărut în prima jumătate a sec. trecut.

Învăţătura lor centrală este apropiata venire a lui Hristos Care va întemeia Împărăţia de 1000 de ani pe pământ. De aici şi numele lor: *adventus = venire.*

În 1831, William Muller, un fermier din Massachusetts, de credinţă baptistă, a început a ţine predici ocazionale în care vorbea de apropiata venire a lui Hristos, fixând şi o dată: 1843. Anul 1843 va trece însă fără să producă nimic.

Muller a declarat că era vorba despre o eroare de calcul şi l-a însărcinat pe Samuel Snow să "caute" greşeala. Acesta a "găsit" o nouă dată: 10 oct. 1844. Pe măsură ce se apropia data fixată, discipolii lui Muller îşi părăseau ocupaţiile, în aşteptarea evenimentului. Dar a trecut şi 10 oct. 1844, fără să se întâmple nimic.

Muller a declarat din nou că s-a înşelat, şi i-a sfătuit pe discipoli să se întoarcă la baptişti. Dar adepţii nu i-au ascultat sfatul şi s-au divizat într-o serie de grupuri. Acum o pare o tânără de 17 ani care va fi cunoscută, după căsătorie, sub numele de Hellen G. White. Tânăra cu sănătate şubredă, care urmase doar 3 clase, suferea de grave crize de halucinaţii. Personal, cred că era sub înşelare demonică, crizele halucinatorii nefiind strict de natură medicală. Ea pretindea că avea "revelaţii" direct de la Dumnezeu (printre altele, susţinea că Dumnezeu i-ar fi poruncit să serbeze *Sabatul* în ziua a 7-a). De-a lungul vieţii sale, "Spiritul Profetic" – după cum a fost numită de adventişti – a avut 2ooo de vise şi viziuni profetice (dacă ar fi să dăm crezare sectanţilor).

Adventismul apare în Europa în **1864.**

În România ajunge în 1870 la Piteşti prin Toma Aslan şi fratele său. În 1900 apare la Bucureşti cea dintâi grupare adventistă al cărei coordonator este studentul în medicină Petre Paulini.

La prima vedere, învăţătura adventistă pare foarte asemănătoare cu cea ortodoxă (poate cea mai asemănătoare, după catolicism), dar se diferenţiază substanţial; rezum aceasta prin câteva puncte importante:

1) Adventiştii se orientează după doar ***Vechiul Testament*, fără a ţine cont de *Noul Testament*.**

Şi atunci îi întrebăm: *De ce a mai venit Hristos, dacă Legea Veche îi îndreptase pe oameni?!*

2) Adventiştii ţin **Sabatul**, ca evreii (consideră sărbătoare sâmbăta, nu duminica).

Întrebăm, din nou: *De ce nu a înviat Hristos sâmbătă, pentru ca atunci să fie cu adevărat "ziua bucuriei"?*

Pe de altă parte, se mai observă o contradicţie: deşi adventiştii consideră sâmbăta sărbătoare şi zi de odihnă (în loc de duminică), ei fac foc sâmbăta în casele lor de rugăciune, contrazicându-l astfel şi pe Moise (după care se orientează), care zicea: "în ziua odihnei să nu faceţi foc în toate locaşurile voastre" ("Ieşirea", 35:3)

3) Adventiştii consideră că Statul este considerat o instituţie rânduită de Dumnezeu (ceea ce este fals, Statul fiind o instituţie lumească; doar naţiunile sunt lăsate de Dumnezeu, "Cezarii" fiind trecători).

4) Consideră că Sfântul Duh purcede şi de la Fiul şi de la Tatăl – la fel ca şi catolicii.

5) Cel mai grav este însă faptul că resping preoţia (în scrierile lor reiese o adevărată ură faţă de preoţi), **Sfânta Tradiţie, cultul icoanelor, al sfinţilor** etc.

Din cele de mai sus putem uşor deduce că adventiştii sunt la fel ca aceia despre care Sfântul Pavel spunea: "*Dar Duhul grăieşte lămurit, că în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor.*" (1 Timotei 4:1).

Să nu uităm că "nimeni nu ştie de ceasul când va veni Fiul Omului" (Matei 24:36) şi "nu este al vostru a şti anii şi vremurile pe care Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa" (Faptele Apostolilor 1:7).

"***Deci, dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola necesară.***" (2 Tesalonicieni 2:15). - Sfântul ***Pavel*** îi îndeamnă pe creştinii ortodocşii din Tesalonic să respecte **Sfânta Tradiţie**, fie orală, fie scrisă.

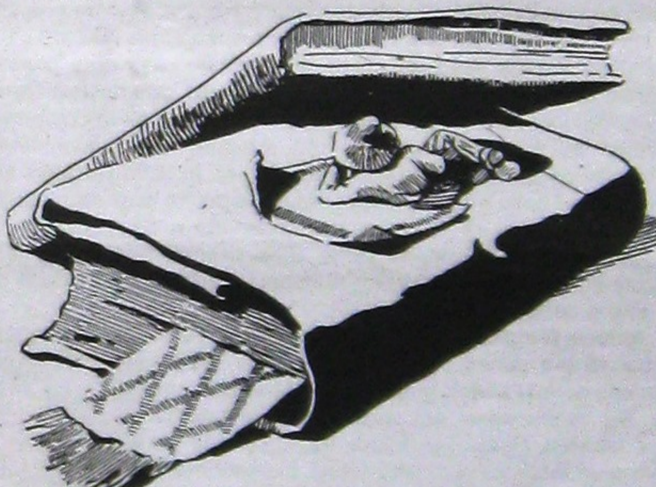
Fraţi creştini ortodocşi, noi, românii, **am avut privilegiul de a primi credinţa de la Sfântul *Apostol Andrei***, care în anul 40 d. Hr. a venit pe meleagurile noastre. **Să păstrăm comoara pe care o avem lăsată moştenire şi să ne lucrăm talantul pe care ni l-a lăsat Dumnezeu**, pentru a nu fi ruşinaţi la Judecata de Apoi!

Emanuel Ştefaniu, Craiova

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI
- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: "*Care sunt diferenţele între legionarism şi fascism?*"

a fost dat – parţial - de Emanuel Ştefaniu, 25 de ani, din Craiova (care a schiţat jumătate de răspuns, referindu-se doar la creştinismul legionarilor şi divagând pe alte teme).

Îi acordăm premiul lunii nov. 2005 ("*Iertarea da, uitarea nu!*" – Jean Bukiu) pentru strădania sa şi pentru colaborarea la revistă (serialul "*Pericolul sectelor*").

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Nu numai faţă de fascism, ci şi faţă de nazism şi de celelalte mişcări de dreapta, mai mult sau mai puţin radicale, există o deosebire categorică care face legionarismul unic (aşa cum subliniază înşişi istoricii oneşti), căci se referă la scopurile şi mijloacele sale.

Ceea ce este unic şi irepetabil este faptul că *scopul Mişcării Legionare se confundă cu mijlocul pentru atingerea acestui scop.*

De ce la legionari scopul se confundă cu mijlocul? Simplu: ***mijlocul* este revoluţia spirituală (de sorginte creştină) a poporului român, dar în mod evident acesta este şi *scopul* Mişcării Legionare.**

Mişcarea Legionară exclude revoluţia prin violenţă; celelalte mişcări declarate de unii şi de alţii similare Mişcării Legionare, au formaţiuni paramilitare, restul membrilor având statut de "civili" (ca să spunem aşa) în cadrul organizaţiei (vezi formaţiile paramilitare ale lui Mussolini şi Hitler folosite în cucerirea puterii).

Marele paradox la legionari este că, deşi toţi se socotesc şi se comportă ca o mare armată, împrumută de la aceasta (armată) *doar anumite caracteristici* menite să îi dea putere, coeziune, eficienţă şi coordonare la nivel naţional.

De ce se exclude atunci caracteristica principală a unei armate - utilizarea armelor pentru obţinerea scopului propus?

Pentru că *arma Mişcării Legionare este spirituală.*

Atenţiune, revoluţia promovată de legionarism este revoluţia spirituală, nu armată !

În decursul existenţei Mişcării *din vremea Căpitanului*, nu veţi constata abateri de la această linie! **Dovada** este **refuzul de a prelua puterea înainte de desăvârşirea acestui ideal** de revoluţie spirituală la nivel naţional şi **refuzul de a ajunge la putere prin mijloace violente**, *chiar atunci când ambele posibilităţi i-au stat la îndemână.* (După asasinarea Căpitanului şi a elitei legionare, totul nu a fost decât fum!)

Celelalte deosebiri (referitoare la soluţiile de rezolvare a problemelor sociale, referitoare la mijloace şi scopuri în economie etc.) sunt, de asemenea, importante, dar, din lipsă de spaţiu, ne oprim aici.

Proba sigură şi la îndemâna oricui pentru identificarea duşmanilor - mai mult sau mai puţin conştienţi - ai neamului nostru, o reprezintă atitudinea negativă la tot ce a însemnat şi înseamnă Mişcarea Legionară.

ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: Există vreo diferenţă între noţiunea de "naţionalism" şi cea de "patriotism"?
PREMIU: "*Diverse stiluri de luptă politică*" – Const. Papanace.

Poşta Redacţiei

PREŢUL UNUI ABONAMENT PT. ANUL 2006:
- 25 lei noi (250.000 lei vechi) / an pentru cei din ţară;
- 20 euro / an pentru cei din Europa;
- 30 euro (35 $) / an pentru cei din America.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

Mircea Olaru – Câmpulung, Sorin Damaschin – Roman, Ilie Bracov – Tulcea, Mircea Tuşu – Sibiu, Alex Sergiu – Ploieşti: Ne bucurăm că vă alăturaţi şi dvs. protestului nostru împotriva Ordonanţei privind holocaustul în România. Subliniem că protestul nostru public este perfect legal, întrucât nu este interzisă negarea grafică, prin simboluri, a holocaustului, ci doar cea exprimată prin grai şi prin scris. Parafrazându-l pe Căpitan, neamul care acceptă acest jug fără ca măcar să protesteze, este un neam de imbecili şi de laşi, care îşi merită soarta. Vă puteţi procura insigna care defineşte acest protest, de la secretarul de redacţie, Nicolae Badea, a cărui adresă este înscrisă mai sus. Evident că aveţi acordul nostru să o multiplicaţi în oricâte exemplare, iar acest acord este valabil pentru toţi cei care au curajul să se alăture acestui protest şi au posibilitatea de a multiplica şi distribui insigna.

Dr. Corneliu Florea – Canada: Vă salutăm cu tot respectul şi admiraţia, şi vă felicităm pentru iniţiativa de a tipări broşura-protest "*Patibularul Patapievici*" împotriva acestei canalii care defăimează România şi Românii! Bineînţeles că vom multiplica şi răspândi broşura dvs.! Sunteţi un exemplu pentru toţi cei care se întreabă: "Ce aş putea face eu, de unul singur, împotriva unei lichele cu funcţie?" sau "Ce rost are să mă frământ, că doar nu voi schimba eu ceva în România?". Ne-aţi stârnit curiozitatea prin faptul că scoateţi, de ani de zile, absolut gratuit, de unul singur, revista de critică socială "Jurnal liber", de aceea vă rugăm să ne trimiteţi, dacă puteţi, un exemplar.

Iordan Tudose Popescu – Bucureşti: Chiar dacă nu ne-am manifestat până acum aprecierea faţă de prezenţa dvs. tăcută, dar credincioasă, alături de noi, nu suntem indiferenţi la dovezile dvs. de prietenie. Mulţumim din suflet pentru constanţa cu care ne scrieţi şi ne felicitaţi cu fiecare ocazie: Sfintele Paşti, Ziua Legiunii, Sf. Mucenic Corneliu, Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavril, Sfântul Nicolae, Crăciun etc., ca şi pentru donaţiile de cărţi şi ilustraţii.

Gheorghe Băluică – Hunedoara: Susţineţi că nu ar fi necesar un proces al comunismului, ci al comuniştilor, sub justificarea: "comunismul este o doctrină - care nu se procesează; comuniştii ar trebui trimişi în judecată." Dar comuniştii au comis orori de nedescris, pretutindeni în lume, în numele ideologiei lor, nu în nume propriu (faimoasa "luptă de clasă")! Făcând doar un proces al comuniştilor ca indivizi (X şi Y), va apare, nu peste mult timp, "un W" care va comite aceleaşi orori - în numele aceleiaşi doctrine criminale. Aşa cum crima este interzisă, credem că trebuie interzisă şi această ideologie care susţine asasinarea în masă ca principiu de luptă şi de afirmare politică, pentru că în conformitate cu această doctrină au fost asasinate zeci de milioane de oameni nevinovaţi, au fost terorizate celelalte zeci de milioane rămase în viaţă (inclusiv proprii tovarăşi!). Pentru a nu lungi inutil subiectul, adaug doar, în chip de rezumat, o constatare obiectivă - care ar trebui să dea de gândit tuturor "pacifiştilor": în toate ţările unde a fost la putere, comunismul a adus milioane de morţi, foamete, teroare, dezumanizare etc. (adică ruina materială şi morală). De aceea dorim un proces împotriva comunismului!

Antohe Moţoc – Buzău: Întrebarea pe care ar trebui să v-o puneţi în primul rând este: "De ce oamenii nu mai aderă, în general, la Mişcare?", iar nu "De ce nu avem azi personalităţi de talia lui Nae Ionescu, Radu Gyr, Eliade etc.". Cu asta am cam spus totul. Vă semnalez totuşi, în completare, că toţi cei care au venit la noi sunt fie studenţi, fie absolvenţi de facultate, iar un Eliade sau un Radu Gyr nu se nasc mereu. În legătură cu adevărata problemă actuală a legionarismului – faptul că nu afluează oamenii – motivele sunt multiple şi în strânsă legătură cu propaganda antilegionară susţinută care se face de mai bine de jumătate de secol, cu persecuţiile, cu decăderea morală şi naţională etc.; nu este mai puţin adevărat că la aceasta a contribuit masiv şi denaturarea simistă.

Cătălin Enache – Drăgăşani: Deşi a trăit doar 41 de ani, iar principala sa ocupaţie era avocatura (practicată în oraşul natal, *Drăgăşani*), *Gib Mihăescu* a avut o prodigioasă activitate literară, fiind autorul a cinci romane ("Rusoaica", "Donna Alba", "Braţul Andromedei", "Femeia de ciocolată", "Zilele şi nopţile unui student întârziat"), al volumului de nuvele "La Grandiflora", şi al piesei de teatru "Pavilionul cu umbre" (pusă în scenă la Teatrul Naţional Bucureşti, în interpretarea tragedienei Marioara Ventura). Scriitorul şi avocatul originar din oraşul dvs., a fost, într-adevăr, simpatizant legionar (o dovadă fiind romanul "*Zilele şi nopţile unui student întârziat*", în care este idealizat un student eminent, model de ţinută morală, coleg de facultate cu eroul principal; printre rânduri" aflăm că eminentul coleg al studentului întârziat era... legionar, iar autorul elogiază – discret însă - taberele de muncă, seriozitatea, cinstea şi incoruptibilitatea legionarilor. (De altfel, Catedrala din Drăgăşani este construită din muncă legionară).

Vlad Pogorevici – Suceava: Am primit - cu plăcere – noul set de poezii compuse de dvs.; vă promitem că vom publica vreo două - trei dintre acestea în numărul viitor al revistei, întrucât, precum observaţi, spaţiul ne este "drămuit".

Grigore Popovici – Rădăşeni: Mărturisim că nu putem face faţă, pe măsura dorinţelor, "bombardamentului" cu poezii lansat de dvs.! Puteţi fi însă convins de întreaga noastră prietenie şi apreciere (dovedite în decursul timpului prin publicarea câtorva dintre foarte multele dvs. poezii).

Maria şi Caramfil Spânachi – Freiburg: Vă mulţumim mult, şi pe această cale, pentru întreg sprijinul acordat, ca şi pentru activitatea dvs. în slujba Mişcării. Gândul mă poartă la naşul dvs. (regretatul nostru camarad, şef al Senatului Legionar, dr. comandant legionar *Ionel Zeana,* cel în faţa căruia am depus legământul de legionar mulţi dintre noi), pentru că vă asemănaţi în privinţa felului de a fi: mereu prezenţi, atenţi, lucizi, neabătuţi de pe linia Căpitanului.

M. P. – Craiova: . Ideile pe care le expuneţi sunt desprinse din aiuritoarea sofistică iudaică. Dacă strămoşii ar fi gândit ca dvs.: "Dumnezeu ne-a dat în mâna duşmanilor drept răsplată pentru faptele rele", şi ar fi stat cu braţele încrucişate, în loc să lupte, n-am mai fi făcut acum discuţii pe tema creştinismului românilor, pentru că am fi fost de religie mahomedană (am fi devenit cu toţii, de mult timp, ori turci, ori tătari)! Cât despre valoarea ideii că "trebuie să dăm exemplu de adevărat creştinism şi să ne plecăm în faţa evreilor, chiar dacă nu suntem vinovaţi" vă puteţi da seama şi singur, dacă veţi răspunde absolut sincer la întrebarea: *Dacă v-ar lua cineva casa şi v-ar confisca pe viaţă venitul, i-aţi face cadou şi venitul copiilor dvs., şi al copiilor copiilor dvs.?!* (căci asta înseamnă despăgubiri de 59 miliarde euro: nu vom plăti numai noi, cei de azi, ci şi urmaşii urmaşilor noştri!). Iisus spune "să-i dai şi cămaşa celui care îţi cere haina", *dar nu spune să dai şi cămaşa altuia, şi nici cămaşa copilului tău!* " În ceea ce priveşte chestiunea cu "poporul ales", cred că este important de subliniat că *evreii au fost aleşi nu pentru a stăpâni lumea (aşa cum eronat se susţine), ci pentru revelarea lui Dumnezeu (ei L-au cerut mereu pe Mesia, dar când în sfârşit le-a fost trimis, L-au negat şi L-au răstignit)* – în acest sens, vă recomand, printre altele, "Semnificaţia marilor sărbători creştine" de preot Boris Răduleanu. De asemenea, a discuta că "evreii L-au dat pe Iisus", că Iisus "este evreu" e o prostie (comisă şi de nazişti, printre alţii), întrucât Iisus este de origine divină, este Fiul lui Dumnezeu.

Emanuel Ştefaniu – Craiova: Vă mulţumim pentru ajutorul dezinteresat oferit constant revistei în ultima jumătate de an; apreciem în mod deosebit seriozitatea, punctualitatea, documentarea şi munca dvs., motiv pentru care am ţinut să vă mulţumim public. Ce bine ar fi dacă măcar o parte dintre simpatizanţii noştri şi-ar dovedi sentimentele pe care doar le enunţă, şi dacă ar pune umărul alături de noi, după puterile fiecăruia, aşa cum aţi făcut dvs., în loc să se limiteze la "sfaturi" (unele de-a dreptul aiuristice).

Nicoleta Codrin

NOTĂ: Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI **şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării,** precum şi în alte localităţi pe care nu le mai enumerăm. ***Vă rugăm cereţi revista, întrucât distribuitorii n-o afişează!***

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Buzescu, Cătălin Enescu
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*

Relaţii cu publicul **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti**
(zona Circului – Inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Vineri, între orele 15⁰⁰ – 19⁰⁰
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com